

Çetmi

nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

HAZİRAN-TEMMUZ-AĞUSTOS 2019 | SAYI:82-83

“Gittiğiniz Gibi Gelin!”

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

Kaliteli ve
Simulatörlü
Eğitim Merkezi

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 ANTALYA

Tel: 0242 338 38 06

Gsm: 0535 213 13 69

ÜÇ AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN
Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma
Vakfı Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta
kerim.bozdog@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ZEKAT HESABI (IBAN)

Vakıf Katılım Aziziye Şubesi

TR37 0021 0000 0002 1951 7000 02

BAĞIŞ HESABI (IBAN)

TR64 0021 0000 0002 1951 7000 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE

BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.

Yeni Matbaacılar Sitesi

10453. Sk. No: 25

Karatay - KONYA

0332 342 52 82

BASKI TARİHİ

Temmuz 2019

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA Ve YARDIMLAŞMA VAKFI'nın Organize Ettiği

25. SEVGİ, DOSTLUK VE SILA GÜNÜ

SAMI ÇELİK KONSERİ

14

AĞUSTOS
Çarşamba

Yer: Çetmi / KONYA

İçindekiler

KERİM BOZDAĞ	SELAM İLE	2
MEHMET BALCI	İHSAN	4
ŞÜKRÜ KARACA	H. ALİ UÇAR'DAN...	6
ŞÜKRÜ KARACA	HACI OSMANLAR	8
ŞÜKRÜ KARACA	ÇETMİ'DE YAŞAYAN ÂDETLER	10
MEMİŞ BOZ	ÇETMİ KALKINDIRMA KOOPERATİFİ	12
ŞEREF ÇİLEK	ANALARIMIZ	14
MUSTAFA ÖNDER	MUHARREM'İN HÜSEYİN	16
EDANUR TOPKARA	İSTANBUL'UN ETHİ	18
	ARAMIZDAN AYRILANLAR	20
İBRAHİM YAZICI	AŞAĞILIK KOMPLEKSLİ GENÇLER	22
NURETTİN ÖZEL	GİTTİĞİNİZ GİBİ GELİN	24
	1. DÜNYA SAVAŞI'NDA ÇEPNİLER	26
HALİS YAZICI	KÖSÜRELİK'TE HADİMLİ OĞLANIN MEZARI	30
ÖNDER GÜL	ALLAH'A YAKINLIK VE KURBAN	31
KERİM BOZDAĞ	BÖYLE BAŞKAN OLUR MU, OLMAZ MI?	33
NURETTİN ÖZEL	BABAMIN KİRLİ ÇORAPLARI	42

Selâm ile...

Kerim BOZDAĞ

Değerli hemşerimiz
Sayın Osman Arı,
yeniden Taşkent Belediye
Başkanı seçilmiştir.
Kendilerini tebrik ediyor,
yöremize hizmetlerinin
katlanarak bundan
sonra da devam
edeceğine inanıyoruz.

Yeni bir sayı ile yine huzurlarınızdayız. Bu sayfada baştan beri yazdığımız her şey bir anlamda, sizin huzurunuzla çıkarken ne yaptığımızı ifade edebilme gayretinden başka bir şey değildir.

Dergimizin her sayısı sizlerin gönderdiği yazı, fotoğraf, şiir, bilgi ve belgelerden derlediğimiz bir muhteva ile çıkmaktadır. Eksiklerimiz çok bunun farkındayız. Herkesi memnun etmek te mümkün değil!

Dergimiz bugüne kadar çıkmış ve bundan sonra çıkacak diğer sayılarıyla bizden sonra gelecek nesillere de hitap ediyor. Bu yönü ile böylece çıktığı günden bu yana aksamadan yoluna devam ediyor.

Dergiyi çıkarmak kadar önemli başka bir husus var. Dağıtım. Bu konuda gereken hassasiyet gösterilmeli. Talep eden herkese posta yoluyla ulaştırılmalı. Hemşerilerimizin alması için bir merkeze gönderilen dergiler maalesef alıcılarına istenen şekilde ve zamanında ulaşmıyor. Bunun sebebi gayet basit. Köyde bile, toplu olarak gelen dergiler, herkes gelsin alsın diye bir yerde bekliyor böylece gelemeyenlerin alamayacağı bir durum ortaya çıkıyor. Yurtdışı, Konya, Antalya, İzmir gibi yerlere gönderilen dergiler de aynı akıbetle karşı karşıya. Gönderilen dergileri yerinden almak onu okuyacak insanlar için büyük bir külfet haline dönüşüyor.

25. Çetmililer Günü'nden sonra talep eden bütün hemşerilerimize adresleri alındıktan sonra dergilerinin posta yolu ile ulaştırılmasını temenni ediyoruz

Bu sayıda ve her sayıda değerli büyüğümüz Nurettin Özel'in kaleme aldığı birbirinden güzel hikâyeler özenle okunmalı ve dikkate alınmalıdır. O hikâyeler hayatın gerçeklerini ifade eden kurgularla bize yeni ufuklar kazandırmaktadır.

Değerli hemşerimiz Sayın Osman Arı, yeniden Taşkent Belediye Başkanı seçilmiştir. Kendilerini dergimiz aracılığıyla tebrik ediyor, yöremize hizmetlerinin katlanarak bundan sonra da devam edeceğine inanıyoruz.

Çetmi'de faaliyetlerini sürdüren kooperatifimiz hakkında Memiş Boz'un verdiği bilgiler geleceğimize yönelik atılımların öncüsü olacak çalışmaların başlangıcı olması hesabıyla güzel. Vakfımız ve kooperatifimiz ile yaşlı genç bütün insanlarımızla gurur duyuyoruz. Çetmi içinde veya dışında yaşayan insanları ile güzel. Siyasi görüşü ne olursa olsun, zengin fakir kim olursa olsun nazarımızda bütün Çetmililer birdir. Bizim gücümüz birliğimizden doğar. Bu vatanın her tarafında ve özellikle yurt dışında yaşayan hemşerilerimiz bir bakıma dışımızdaki herkese karşı Çetnimizi temsil etmektedirler. Bu temsiliyetin gerektirdiği sorumluluk duygusuyla işinde gücünde

başarılı her hemşerimiz bu topraklarda yaşamış büyüklerinin izinden gitmektedir...

Hepimizin içinde yaşayan bir Çetmi hasreti vardır. Bu hasret öz yurdumuzda mekân tutuncaya kadar kesintisiz devam edecektir. Yaşadığımız hadiselerden biliyoruz ve her dem şahit oluyoruz. Dışarda hayatını kaybeden hemşerilerimizin cenazeleri Çetmi'ye getirilmektedir. Bu onların gurbet kuşu olarak geri dönüşlerinin ikayesidir. Onlara saygıda kusur etmeyen bütün Çetmililer her zaman dualarıyla yanlarında olmaya devam edecektir.

Kurban Bayramı'nın Çetmi'mize ve alem-i İslam'a hayırlar getirmesini niyaz ediyoruz.

İHSAN

Mehmet BALCI
Vakıf Başkanı

Dinimiz, bütün faydalı ve meşru işleri Allah'a kulluk kapsamında değerlendirmektedir. Yapılan işi uygun, güzel ve sağlam yapmayı emretmektedir.

Çok geniş anlamlar içeren ihsan genel olarak şöyle tanımlanabilir: İyilik ve lütufta bulunmak (bir işi en güzel şekilde yapmak, Allah'a ihlasla kulluk etmek anlamına gelir.)

Dinimiz, baştan savma hiçbir tutum ve davranışı, gagesiz bir hareketi, rastgele yapılan işi tasvip etmemiştir. İnançta sağlamlık, davranışlarda samimiyet, ticarete doğruluk, sanatta incelik, yapılan her işte kalite ve dürüstlük dinimizin emrettiği güzelliklerdedir.

Bir ayette rabbimiz: "Gerçek şu ki, iman edip iyi işler yapanlara gelince, elbette biz işi iyi yapanların ecrini zayi etmeyiz." ^{Kehf 30} buyurmuş. Kâinat ve içinde bulunanları en güzel ve dengeli bir şekilde yaratmış ve insana da işini en iyi bir şekilde yapmasını

emretmiştir. Bakara suresi 195. Ayette de: "Yaptığınız işi güzel yapın. Allah (c.c) işini güzel yapanları sever." Buyurmuştur.

Meşhur olan Cibril Hadisinde de Rasulullah (S.A.V) Cibril'in ihsan nedir sorusuna, "Allah'ı görüyormuş gibi kulluk etmendir. Her ne kadar sen onu görmesen de O seni görüyor" buyurmuş. Buhari- Müslim. Mümin bu ve benzeri ayet ve hadisleri göz önünde bulundurarak, yaptığımız küçük büyük, gizli ve açık her işimizi, hatta içimizden geçen niyetlerimizi bile bilen Rabbimizin olduğunu ve bunları kayıtlara aldığını, şahitlerle beraber bir gün karşımıza çıkaracağını bilmelidir. Hangi iş ve melek grubunda olursa olsun, kişi yaptığı her işte güzel ve sağlam yapma sorumluluğundadır.

Şeddad Bin Evs Radiyalahu anı'den rivayet edilen bir sözünde Peygamberimiz (S.A.V) şöyle buyurmuş: **"Allah her konuda ihsanı (iyi davranılmasını) emretmiştir. Öyleyse canlı bir varlığı öldürmeniz gerektiğinde, bu işi (can yakmayacak şekilde) güzel yapın. Bir hayvanı boğazlayacağınızda, ona eziyet vermeyecek güzel bir şekilde kesin. Bu işi yapacak olan kimse bıçağını iyi bilesin. Hayvana acı çekirtmesin."**

Müslim, Ebu Davut, Tirmizi, Nesai, İbn-i Mace

Dinimiz bütün faydalı ve meşru işleri Allah'a kulluk kapsamında değerlendirmektedir. Yapılan işi uygun, güzel ve sağlam yapmayı emretmektedir. Mümin yaptığı her işi ve görevi kurallarına ve şartlarına uygun olarak, sağlam düzenli e mükemmel olarak yamakla mükelleftir. Peygamberimiz (S.A.V) bir başka

hadisinde: **"Yüce Allah yaptığınız işi sağlam ve iyi yapmanızdan hoşnut olur."** Buyurarak bu gerçeği dile getirmiştir.

Güzel ahlakı tamamlamak için gönderilen efendimiz (S.A.V) her şeyde güzeli ve iyi olanı arama hususunda titizlik göstermiş, ölüme mahkûm olmuş bir canlıyı öldürürken ve bir hayvanı boğazlarken bile bu hassasiyete uymamızı istemiştir. Her yaptığımız işte iyi ve güzel yapmamızı tavsiye eden peygamberimiz, kazılan bir kabirde açılan bir delik görünce bunun kapatılmasını emretmiş. Ya Rasulullah onun ölüye bir zararı da faydası da yoktur demelerine karşılık, evet onun ne zararı ne de faydası var, fakat diri-lerin gözünü rahatsız eder." Buyurmuştur.

Allah CC. Kulların sadece birbirlerine değil, yarattığı bütün varlıklara iyi davra-

nılmasını, herkese, her şeye iyilik etmelerini emretmektedir. Bunun için Peygamberimizi bütün alemlere rahmet olarak göndermiştir. Rahmet olarak gönderilen bir peygamberin ümmeti e, Peygamberinin bu belirgin özelliğini ruhuna sindirerek her varlığa onun gibi şefkat ve merhametle muamele etmelidir. Hepimiz biliriz ki, iyi niyetle, arzu ve gayretle yapılan işler başarılı ve verimli olur. Yaptığı hatalarla kalbi paslanmamış ve vicdanı kirlenmemiş bir mü'min, hangi işi yaparsa yapsın, saatini doldurma ve baştan savma bir anlayışa sahip olamaz. Böyle bir anlayışla yapılan işten de verimli bir sonuç bekleyemez. Gerçek Mü'min, meşru amellerinin güzelleşmesine gayret eder. Yaptığı işi düzenli ve sorumluluk duygusuyla yapar.

ÇETMİ'DE YAŞAYAN MAZİDEKİ CANLAR

HACI ALİ UÇAR'DAN DİNLEDİKLERİM

(D: 01-01-1943, Vefatı: 17-09-2013)

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

2013 yılı Ağustos ayının ilk haftası içerisinde, eşimle beraber, Bursa'ya yapmış olduğumuz yolculuk ve ziyaret esnasında, eşim Emine'nin dayısı Hacı Osman'ın **Mehmed**'in oğlu olan **Hacı Ali UÇAR**'ın, Mudanya'daki evinde misafir kaldığımız günler (Salı - Çarşamba) içerisindeki sohbetlerimiz esnasında, bazı hatıralar anlattı.

"Babama Muhtarlık teklifi yapıldığı zaman, pek istekli davranmamış. Çünkü, insanların şirazesi, binaenaley Çetmi'nin de düzeni bozulmuş. İsrarlar karşısında:

"Ancak, âzâları benim seçmem kaydıyla kabul ederim!" demiş. Teklif sahipler de bunu kabul etmek mecburiyetinde kalırlar. Beş âzâ **Topcu Mehmed**, **Topkara Mehmed** (TOPKARA), **Baki Hoca** (ULUTAŞ).. bir diğeri de "eli uzun"luğu ile meşhur olanlardan biri. (ancak üçünü hatırlayıp sayabildi, "eli

uzun" yâni "Hırsız" olanın ismini ya hatırlayamadı veya söylemek istemedi.).

Dedik ya, hergün bir iki hırsızlık vak'ası oluyor. Bir gün köylülerden birisi gelip, babama, ineğinin kaybolduğunu söyleyip şikâyet ediyor. Babam da, Mustafa amcamı "**Korucu**" seçmiş. Emmime der ki;

"-Âzâlara teker teker söyle, bugün yatsıdan sonra "Oda"-da toplantı var, gelsinler. Sen de, beş tane sağlamından kazma saplığı al, kapının arkasına koy!" diye emir vermiş.

Yatsı ezanından sonra "**Muhtar odası**"na gelen âzâlar, ne için toplandıklarını bilmedikleri için âdetâ şaşkınlık içerisinde. Babam lâfı uzatmadan, köyün âdetâ "hırsız başı" kesilen âzâsına derki:

"Hüsem Ahmed'in ineği kaybolmuş. Bana yarın sabaha kadar bu ineğin ya dirisini, ya da derisini bulacaksın!" der.

Kapı arkasındaki Dışbudak ağacından kesilmiş kazma saplıklarını gören meşhur ve mâlûm âzâ, Muhtar Odası'ndan çıkar çıkmaz, soluğu ortaklarının, ekâbirlerinin yanında almış. Sabahleyin de gelip babama, derinin, Filânın balkonundaki arı kovanlarının içinde saklı olduğunu söylemiş.

Sanırım bir bayram arifesi olacakmış ki, Arife günü ikinci namazından sonra, mezarlığa gitmeden önce, cemâate:

"-Cemâat, yarın sabah, Bayram Namazı'ndan çıktıktan sonra, Evine, "Bal kaynarçası" içmeye gideceğiz." demiş.

Gerçekten de sabahleyin camiiden çıktıktan sonra, yukarı doğru yürüdükleri zaman, bütün köylü merak içinde, herkes '**bu-nun altından ne çıkacak bakayım**' diye, bir birlerinin yüzüne bakıyorlarmış. Nihayet Bal kaynarcaları içilirken, babam, ev sahibine veya korucu emmime:

“-Falan kovanın içinde, Hüsem Ahmed’in ineğinin derisi var, çıkar gel!..” der.

Bu hâdiseden sonra köyde her türlü ahlâksızlık bitmiş; insanlar kapılarını âdetâ açık bırakıp yatarlar olmuş. Köye bir sükûn, itimâd ve huzur devri gelmiş.” dedi.

Bir başka husus da da şunları ifâde etti:

“Babam Rıza emmimi çok severdi. Amma, bunun aksine de Kâmil emmimi fazla sevmez, onunla kendi arasındaki meseleyi biraz uzun tutardı.

Bir arada bulundukları zaman, Rıza emminin adını söylemez, sâdece: “**Bismil-lâh’ir’rahman’ir-Râhim**” der, emmim de bunu hemen anlardı ki:

“-Buyur ağa..” der, ayağa kalkıp karşısında el bağlardı.” Dedi.

Bursa’daki evinde, yanından ayrılacağımız zaman, beraber bulunduğumuz Memiş eniştemde vardı. Hacı Ali dayı bir mevzudan dolayı, bir şiir söyledi. Ben de bunun üzerine, Kaşgarlı Mahmud’un:

“Yoklansın kafatası mezar-da her ölenin,

Farkı var mıdır bakalım, hükümdarla kölenin”

mısrâlarını söyleyince, o kadar beğendi ki, bana tekrar ettirdi. Bir daha söyletti. Defterini çıkarıp, bu mısraları bana yazdırttı.

Hacı Ali UÇAR’ dayı, yeğeni olan eşim Emine’yi, 16 Eylül 2013 günü Saat 21.13’de telefon ile arayarak, birbirlerinin hâl-hatırlarını sormaya başladılar. Bu arada, ikisinin konuşmasından anladığıma göre, beni de sordu. Akşam üzeri, sokağımdan arabasının teybini son derecede açarak, çevredekileri rahatsız eden sergerde ve terbiyesiz bir gence, balkona çıkıp “Teybinin sesini kısmasını bağırarak söyledim. Bana:

“-Yaşına başına bakmadan birde söyleniyorsun!” demesi beni çileden çıkarmıştı. Balkondan atlayıp, ağzının payını vermek istemiştım. Dolayısı ile de kavga yaptığımdan fevkalâde sinirli idim. Binaenaleyh, “Başımın belâsı olmasa iyiyim, dayı” de diyerek eşime tarizde bulunuyordum. O da, bundan yüz bularak, bana hâk vermekle beraber, meseleyi dayısına anlattı.

Hacali Uçar dayı, beni telefona davet edince, ilk önce karşılıklı olarak birbirimize, sağlık ve sihatlerimizi sorduk. Bana:

“-Yeğenim, sende benim gibi hassas bir yapıya sahibsin. Bunu size söylerken ben utaniyorum. Olur olmaz şeylere sinirlene sinirlene, üzüle üzüle bu hâle geldim işte. Hâlimi biliyorsun.

Bana bir câmiî imamı söylemişti. Asabiyet sahiplerine tavsiye ettim. Haddim olmayarak size de söyleyeyim. İmam Gazâlî hazretleri buyuruyormuş ki; “**Her gün sabahları aç karına üç adet İncir yemeyi ihtiyat haline getirenin asabiyeti düzelir**” miş. O mübarek insan söy-

lüyorsa doğrudur. Sen okuyan bir adamsın. Bunları da bileceğin kanaatindeyim. Ben tavsiye ettiklerimden sonraları duydum ki, gerçekten adamlar kuzu gibi olmuşlar. Sen de İncire devam et. Fayda görürsün inşaallah” dedi.

Karşılıklı olarak birbirimize hayır ve duâlarda bulunduktan sonra, kendisi için bir hizmetimin olup olmayacağını sordum. Bana, yine:

“-Sâdece duâ et. Duâya ihtiyacım var” buyurdu.

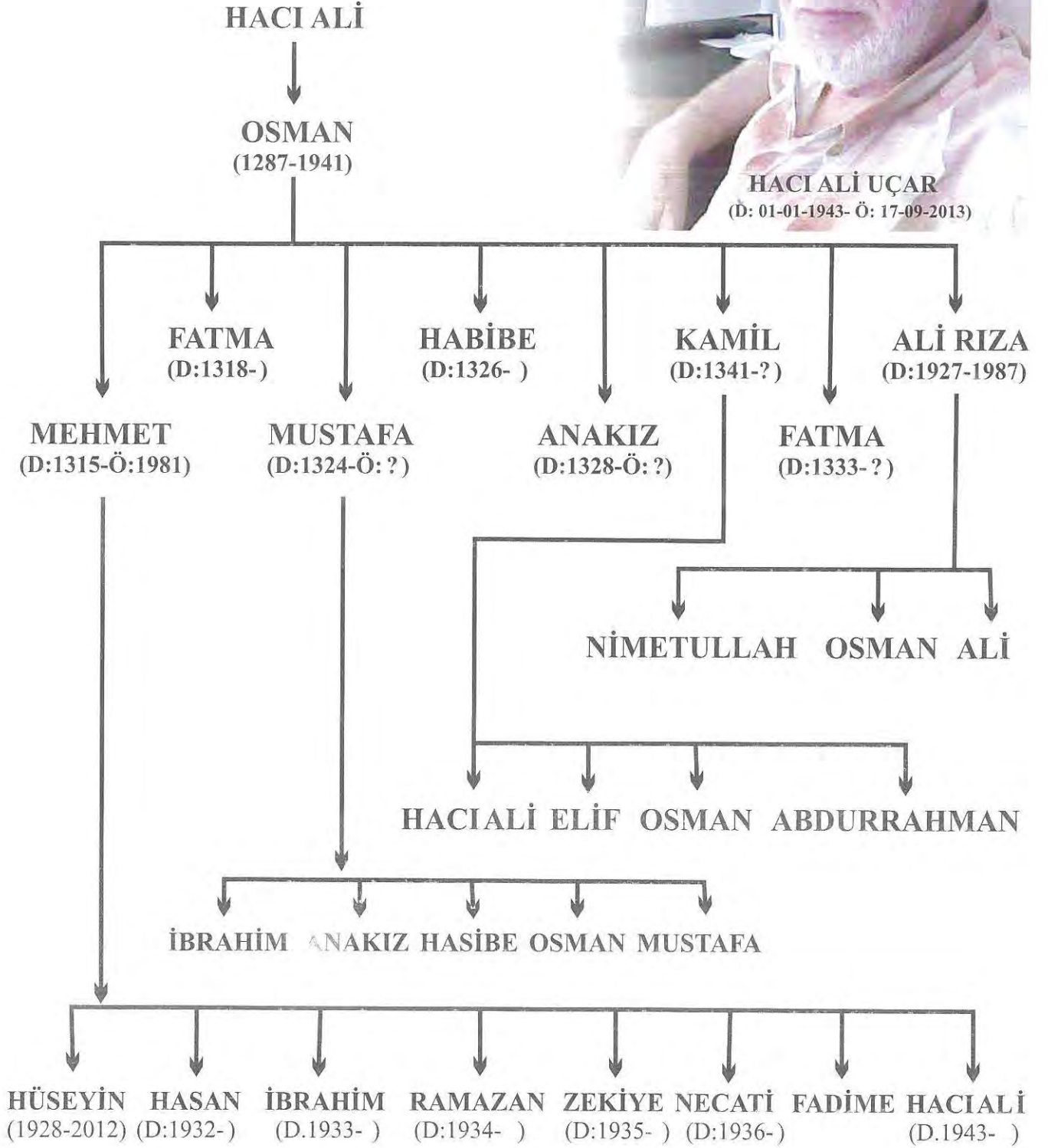
17 Eylül 2013 Salı günü, Ali Topkara arayarak, ikindi üzeri Bursa’da Hacı Ali Uçar dayımın vefat ettiğini söyledi. Şaşkınlık içindeydim, doğrusu. Dün gece konuşurken, sesi zor çıkıyor, güçlkle konuşuyordu. Dünkü sokak hergelesi ile tartıştığımdan buyana içimdeki sıkıntıyı atamamıştım. İşte bu vefat haberini alınca, ruhumdaki cerahat patlayıverdi. Eve gelip de eşime, Bursa’ya gideceğimi söyledim. O da şüphelenmekle beraber, niçin gideceğimi sordu. Hacı Ali Dayımın çok ağır rahatsız olduğunu söylediğim zaman, bana:

“-Yoksa dayım vefat mı etti?” Dedi. Ben de, “-evet” dediğim zaman, sanki dünyası başına yıkılıvermişti. Tam yedi ay önce annesini kaybeden eşim Emine, katıla katıla ağlamaya başladı.

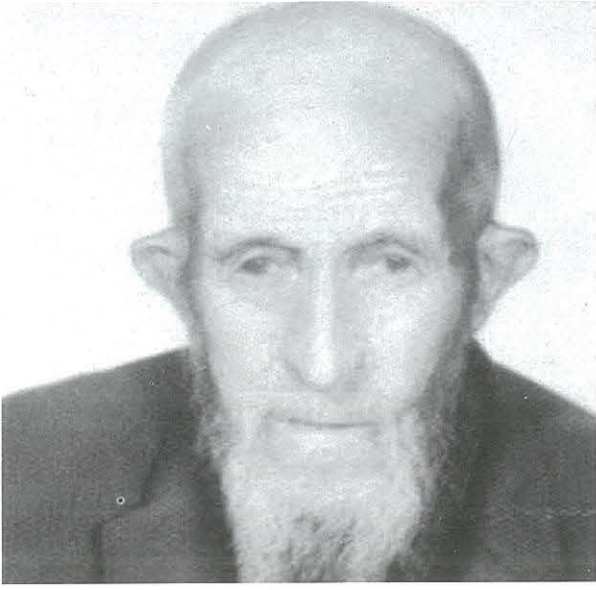
Bursa’da medfun olan merhum Hacali Uçar’ın cenazesine iştirak ederek, merhum eşi ile beraber aynı kabire defnettik. Ruhun şâd, mekânın Cennet olsun ey güzel insan..

HACIOSMANLAR

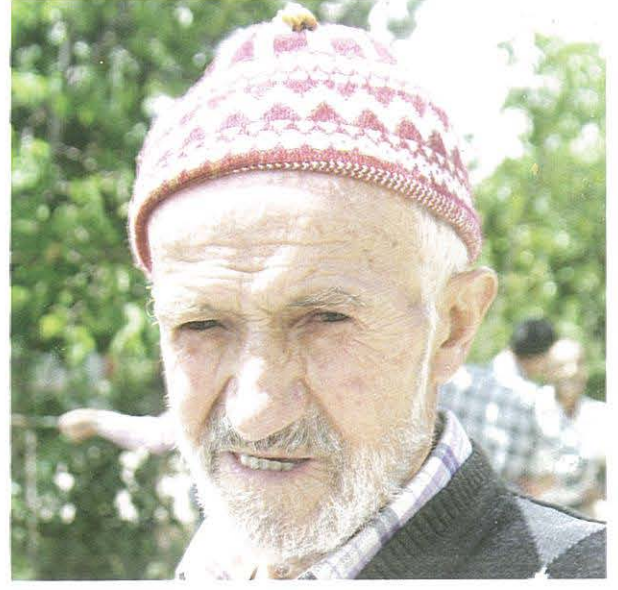
(SOYADI: UÇAR)

HAZIRLAYAN: Şükrü KARACA

Hacı Osman UÇAR

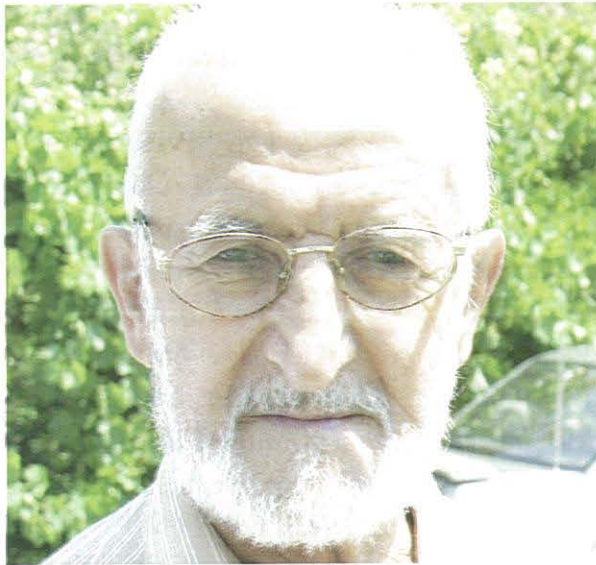
İbrahim UÇAR

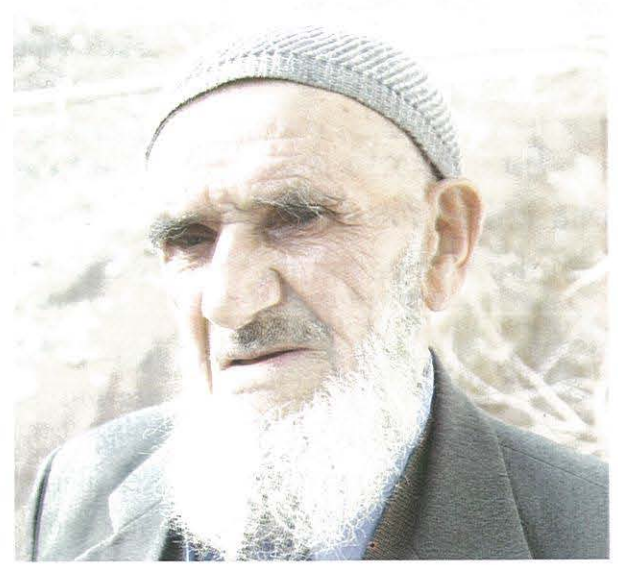
İbrahim UÇAR - Hüseyin UÇAR

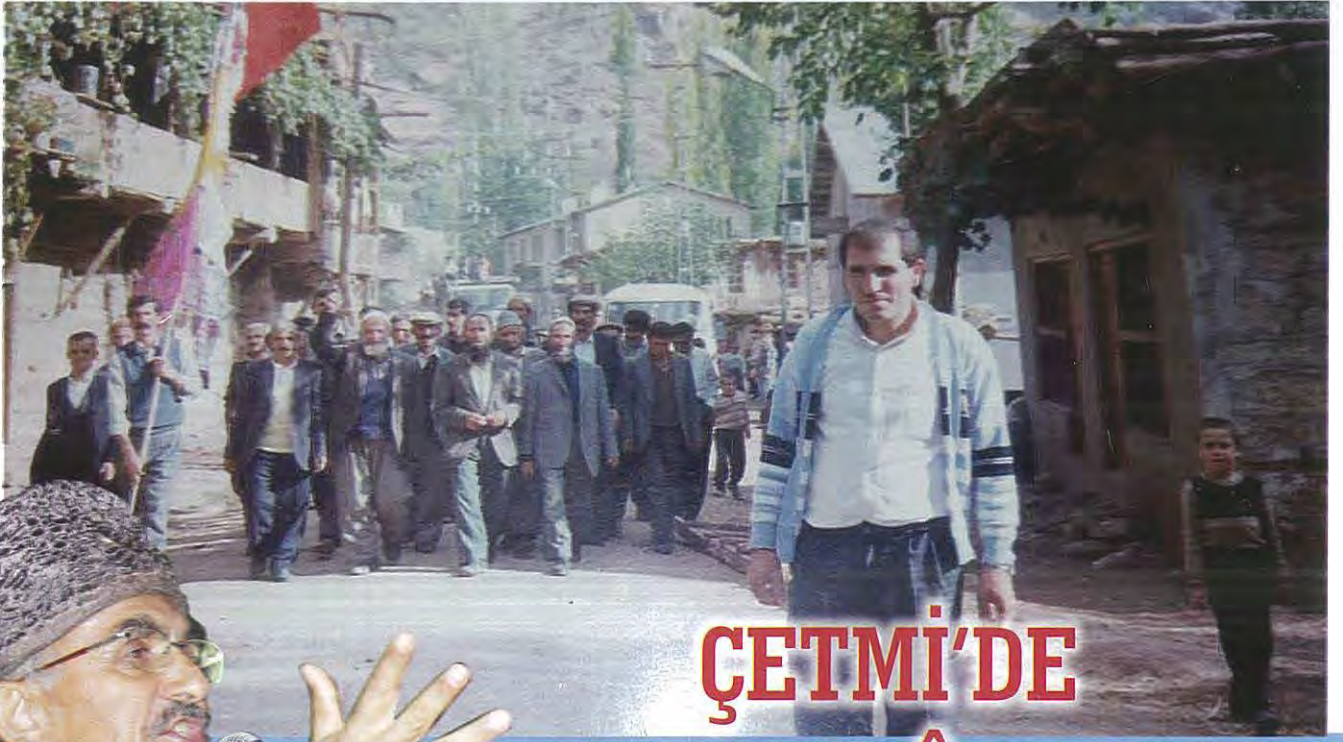
Necati UÇAR

Mustafa UÇAR

Hasan UÇAR

ÇETMİ'DE YAŞAYAN ÂDETLER

Büyük Selçuklu Devleti'nin temellerini atan Tuğrul Beğ'in, 1054 yılındaki Anadolu Seferi'nde, kendisiyle beraber aziz yurdumuza gâzâ yapan Oğuz boylarından birisi olan **ÇETMİ** (veya, **ÇEP-Nİ**)'ler, akından sonra Horasan topraklarına geri dönmeyip, önce Karaman'ın **Menderiğümü**, sonra da bugünkü yaşadığımız, Anadolu'nun güney ucundaki Taşkent İlçesi'nin güneydoğusundaki topraklarda yerleşerek buraları "yurt" edinmişiz.

Hatta, Menderiğümü'den Çetmi'ye gelenler, şimdi "**KURLARDAMI**" dediğimiz yere bir kulübe veya ev yapıp, tekrar Karaman'a dönüp, "**Bizi arayıp-soran var mı? Bir dinleyip, öğrenelim!**" Demişler. Kendilerinin aranmadığını, farkına bile varılmadıklarını öğrenince, tekrar Çetmi'ye gelirler. Bakıp görseler ki, yapmış olduk-

ları evin içine Kurtlar yavrulamış! "**Buraya Kurt'lar yavruladıktan sonra, insanlar daha iyi yurt tutar!**" Diyerek, Çetmi'ye yerleşip, bu bozkır vâdisini yurt tutup yerleşmişlerdir. Bu vakıa, Karaman Kalesi'nin bulunduğu sünnî tepenin meydana getirilişi zamanında olmuştur.

O günlerden (*belki de, Isık Göl'den çıkışımızdan*) buyana, Köyümüzde yaşayıp gelmekte olan muhtelif inanç ve âdetler vardır. Bunlar bebekler arasında aynı gün veya hafta içerisinde doğduklarından dolayı, yakalandıkları sanılan "**Aydaş Hastalığı**"; yürümesi geciken bebeklerin "**Köstekli**" oluşu; özellikle başı, omuzu, kol ve dizleri ağrıyan insanda "**Yılan-cık Hastalığı**"; **Kurtağzı Bağlamak**" gibi inançlar, bunlardan bazılarıdır.

Bu yazımızda da, binalara "**Kaplumbağa**" ve kurumuş

Şükrü KARACA

Bu âdetlerin ilmî analizini yapmadan, olduğu ve yaşadığı gibi mâziye intikalini, Türk Millî Kültürü açısından fayda mülâhaza ediyorum.

“Öküz başı” takmak ile, “Kurtagzı Bağlamak” âdetinden bahsetmek istiyorum:

Yeni yapılmakta olan ve özellikle iki katlı taş binalar tamamlanınca, binanın üst katından, duvar üzerinde davar (keçi, koyun) cinsinden kurban kesilerek kan binadan aşağı doğru akıtılır. Daha önce kesilmiş ve özellikle büyük boynozlu (görkemli) bir kuru öküz kafası, binanın üst katındaki üst lataya, cepheye gelecek şekilde bağlanır veya mih (çivi) ile çakılır. Bazen de gayet iri, büyücek bir Kaplumbağa kabuğu takılır. Kaplumbağa kabuğu *-iskeleti-* büyük üzüm çubukları, yani üzüm asmalarına da takılır. Bununla beraber yavru Kaplumbağa kabukları, bebeklerin beşiklerine, ayrıca sekiz- on aylık dan iki, üç yaşına kadar erkek çocukların elbiselelerinin omuzlarına, veya enselerine yakın sırt kısımlarına da

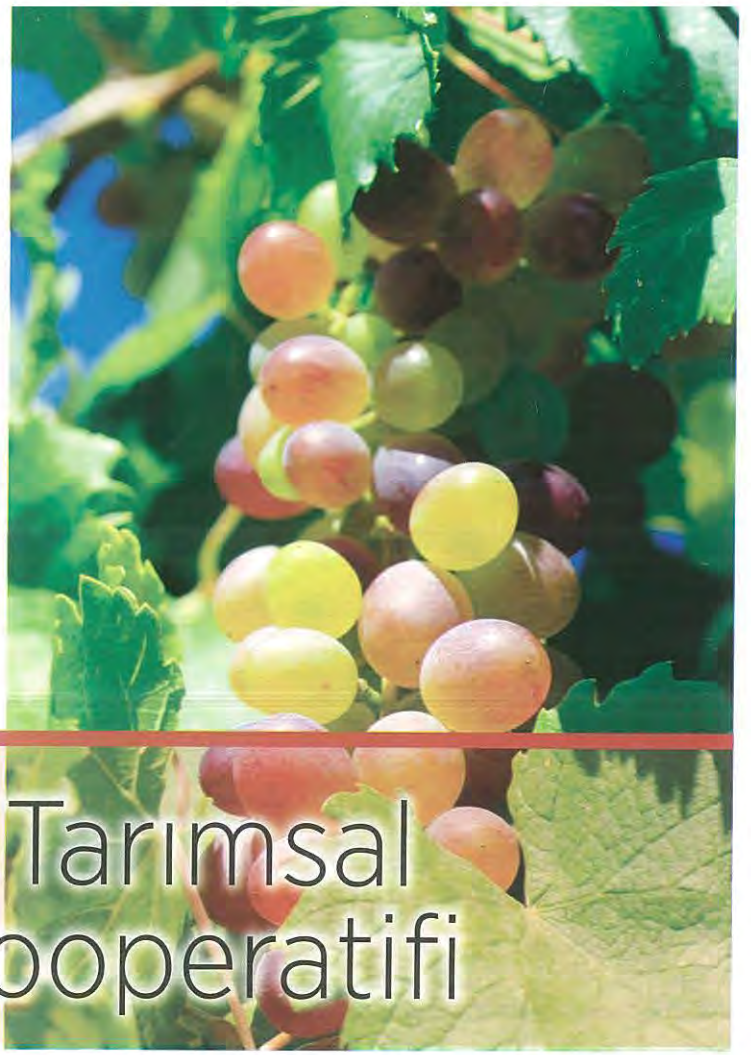
iplikle dikilir. Bu âdetler binanın, üzüm asmalarının ve erkek çocukların “kötü ruhlar”dan, kem gözlerden, yâni “İsâbet-i ayn”dan korunmasıyla birlikte, uzun ömürlü olmasını arzu etmek gayesiyle de yerine getirilir ki, “kötü ruhları” uzaklaştırdığına da inanılır.

“Kurtagzı Bağlama” işi ise, sürüden ayrılıp, kaybolmuş “ahır” (ağıl) veya “Oba”ya gelmemiş, “Çelki”de bulunmayan, arandığı halde bulunamamış at, katır, eşek, öküz, inek, koyun, keçi gibi canlı varlıklar için akşamdan sonra yapılır. Bu tılsımı her kişi değil “ocaklı”, “ağzı dûâhı” kişiler yapar. Babannem, bu “ağzı dualı”lardan biri idi.

Canlı malın en son görülüp kaybolduğu sanılan mevkiin etrafı, hedefler tesbit edilerek (misâl: *Topak Taş ile Kargâ Duzu, Mezerğediği ile Yağı-*

rın Gölü; Dikmen Dedesi ile Edilhan’ın arasında) kaybolan koyunumun “Canavara -Cengâver kelimesinin menşei buradan gelir- (Kurd’a) yem olmaması için” denilerek “Fatiha” ve “İhlâs” Sûreleri okunup, mıntısı (namlu-metal kısmı) açık olan Bıçak veya Bıçkı’ya nefes edilerek “üflenerek” nımtı kapatılır. Bu bıçak sabaha kadar kapalı tutulup, açılmaz! Gerçekten de yüzyıllardır denenmiş olan bu âdet veya “tulsım”ın faydası def’alarca görülmüş olup, kaybolmuş olan mallarımız, sağ olarak bulunmakta dır; veya böyle olduğuna inanılmakta dır.

Bu âdetlerin ilmî analizini yapmadan, olduğu ve yaşadığı gibi maziye intikalini, Türk Millî Kültürü açısından fayda mülâhaza ediyorum.

S.S. Çetmi Tarımsal Kalkınma Kooperatifi

Memiş BOZ
Koop. Bşk. Yrd.

Kooperatifimiz 2001 yılında çok zor şartlar altında 20 kurucu üye ile kurulmuştur.

Şuan üye sayımız 155 kişidir. Çetmi'de yaşayan nüfusun yüzde 65'ine tekâmül etmektedir.

Kooperatifimiz kurulduktan sonra ücretsiz fidan dağıtımı yapmış ve genelde uzun yıllar pasif durumda kalmıştır. 2006 yılında ise patates tohumu ve gübre getirip tarıma destek olmaya çalışmıştır.

2018 yılında genel kurul yapılmamış ve biriken borçlarından dolayı İl Tarım Müdürlüğü ve Konya Ticaret Odası tarafından lağ-

vedilmek için dava açılmış adli süreç başlamıştır. Bunun üzerine şahsım ve diğer hemşerilerimizle birlikte kooperatifimizin kapanmasını engellemek harekete geçtik.

Kooperatif Başkanımız Ahmet ÖZEL abimizle İl Tarım Müdürlüğü ile görüşerek yeni süreci başlatmaya karar verdik. İlk etapta genel kurul yapmak için gerekli şartları oluşturduk ve 18 Ocak 2019 tarihinde genel kurulumuzu yaptık. Yeni yönetim ve denetim kurulunu seçtik.

Yeni yönetim Başkanı: Osman ARI, Başkan yardımcısı, Memiş BOZ, Muhasip Mehmet ARI,

YÖNETİM KURULU ÜYELERİ ise Baki GÜÇLÜ ve Mehmet ÇAMURCU olarak seçildi.

DENETİM KURULU: Mesut COŞKUN, Bilal AKBINAR ve Sami ARI.

Kooperatifimizde böylece yoğun bir çalışma başladı. Başlangıçta üye sayımız 65 kişi idi. Üyelik aidatı, Alanya ve Antalya'daki Çetmili hemşerilerimizin desteği ile önceden birikmiş borçlarımızı (20.000 lira) ödedik.

Kooperatifimizin herhangi bir mekânı yoktu. Şifreli çanta nerde ise kooperatif oradaydı. Kurumsallık olması adına bize bir yer gerekiyordu. Kkurucu abilerimizle Sayın Osman ARI beyi ziyaret ettik. Durumu biliyordu. Başkan bey sağ olsun kütüphanenin olduğu binayı komple 10 yıllığına cüzi bir rakamla kooperatifimize Meclis kararı ile verdi. Bizde üyelerimizin oturup sohbet edip çay içme-

leri için alt katı üyelerimizin istifadesine sunduk. ÇAY ocağı açtık ilk ticari faaliyete başlamış olduk. Muhasebeci ile anlaşıp maliye ve diğer kurumlarda her işi eksiksiz yaptık, banka hesabımızı açtık. Yazarkasa pos cihazını aldık, faaliyet olarak ERGAZ tüp gaz bayiliğini, Konya'dan REVA yem den bayiliğimizi aldık. Üyelerimiz ve hemşerilerimizin hizmetine sunduk. Gübre ihtiyacı olanlara aracı olup getirdik ve dağıtımını yaptık. Bursa'daki hemşerilerimizi kooperatifimize yardım amacı ile ziyaret ettik. Hepsi yardımda bulundular borçlarımızı ödedik ve artan para ile bir adet yıkama ve köpük makinası alıp hizmete sunduk.

Kooperatifimizin asıl amacı Çetmi'ye tarım ve hayvancılık adına projeler yapıp üyelerimizin ve hemşerilerimizin gelirini ve yaşam standardını yükseltmektir. En güçlü projemiz 3000 koyun alıp bü-

yük ticarete atılmaktır. Proje yapıldı tarım il müdürlüğü ve yetkili kurumlara iletildi. Ayrıca kooperatifimiz Konya orman bölge ve il müdürlüğü ile görüşerek bölgemizdeki orman dikimi kesimi çapalaması ve her türlü orman işlerini yapıp Çetmi'mizdeki işsizliğe bir nebze olsa da çözüm bulmak için Hadim ve Ermenek orman şeflikleriyle gerekli iletişimi sağladık.

Değerli dostlar, emin olun ki bu çaba ve gayretlerimiz ÇETMİ ve ÇETMİLİ içindir.

Yapmış ve yapacak olduğumuz işler inşallah üyelerimiz ve Çetmi'miz için hayırlı olur

Proje kapsamında bir diğer işimiz ise doğal ürünler satış noktası ve internet satışı olacak. Hemşerilerimizin Kaymak peynir tereyağı vb. bütün süt ürünleri ve hububat ürünleri orijinal doğal ballarımız bundan sonra kooperatifimizin adı ile satılacaktır

Kıymetli dostlar kooperatif demek birlik ve beraberlik demektir. Biz bir ve beraber olduktan sonra başaramayacağımız hiç bir iş yoktur.

Kooperatif ziraat bankası hesap numaramız TR98000 100 1384 8863 3617 5001 destek ve yardımda bulunmak isteyen değerli hemşerilerimizin bu hesap üzerinden katkıda bulunmalarını rica ediyoruz.

ANALARIMIZ

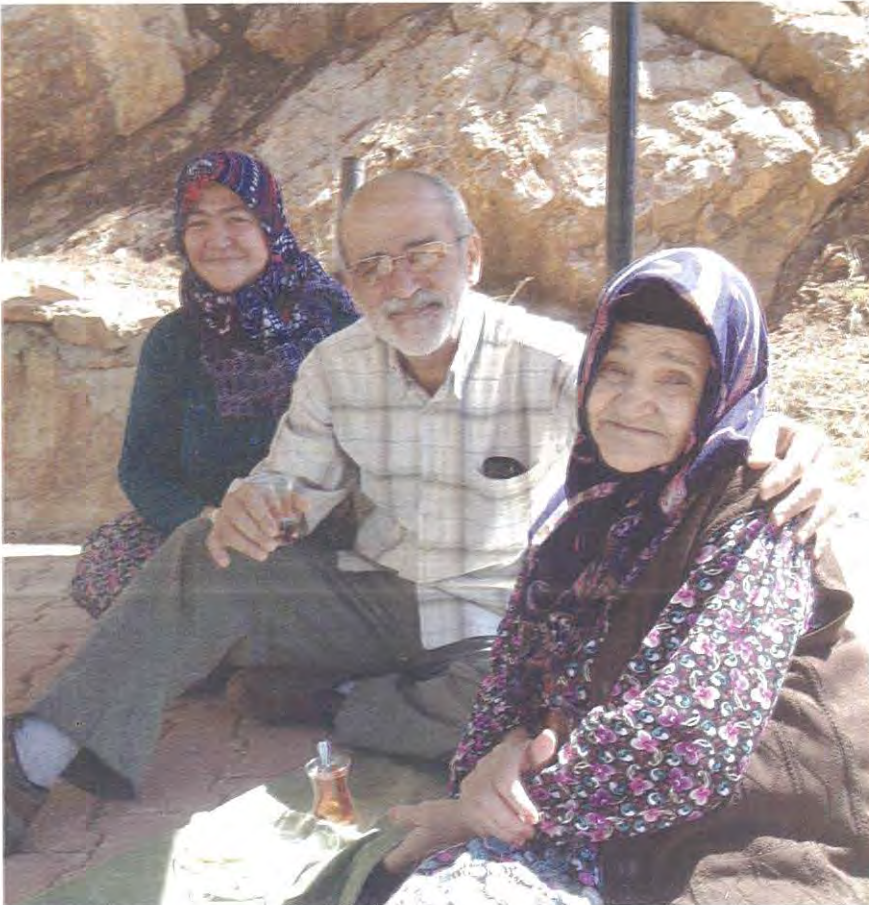

Şeref ÇİLEK

serefcilek@gmail.com

Sevgili Dostlar; Allah'ın izni ve iradesi ile insanın var olmasını sağlayan Ana ve Babadır. Dolayısı ile Allah'tan sonra saygı ve sevgi ile bağlı olunmamız gereken de Ana Babadır. Allah, yokluklarına, hasretlerine, katlanma gücü versin. Mayıs Ayının 22 sinde Anacığım Hakk'a yürüdü. Beni atmış sene anamla birlikte yaşatan Rabbime sonsuz şükürler olsun. Hiçbir şikâyetim, hiçbir sitemim yok. Çok şükür, kendimi şanslı kullardan sayıyorum.

Hayatın ilkleri unutulmaz, hayatın ilklerinden ayrılmak zordur, deriz ya. Burnumuza gelen ilk koku, ana kokusu. Tattığımız ilk lezzet, ana sütü. Bedenimizi ve ruhumuzu ilk ısıtan, ana sıcaklığı. İşittiğimiz ilk ses, ana sesi. Gözlerimizin ilk gördüğü ve hiçbir zaman unutamadığı yüz, ana yüzü. Samimiyet, sevgi, şefkat, sadakat, sabır gibi, dünya ve ahirette huzur bulmamızı sağlayan insani terimleri de anadan öğrendik. Allah'ın merhametinin yansı-

ması vardır analarımızda. Yoksa hiçbir canlı, başka bir canlıyı zahmetine, külfetine, eza ve cefasına bu denli katlanamaz. Bu Allah'ın analarımıza bahsettiği bir duygudur. Hepimizin unutamadığımız, bazen içimizi acıtan, bazen tebessüm ettiren, bazen derin derin düşündüren, bazen kendimizi mahcup hissettiğimiz nice nice hatıralarımız vardır. Onlar hep içimizde yaşar.

Önceleri göbek bağı ile sonraları da gönül bağı ile bağlı olduğumuz analarımıza haklarını ödememiz mümkün değil. Dinimizin emirleri de bu yönde değil mi; "İnsana da ana babasına iyi davranmasını emrettik. Anası onu her gün biraz daha güçsüz

düşerek **karnında taşımıştır.**" Lokman Suresi 14. Ayet.

"Ana babanıza iyilik edin ihsanda bulunun ki, çocuklarınızda size karşı itaatli ve hürmetkâr olsunlar." Hadis-i Şerif

"Ana hakkına dikkat et. Onu başına taç et. Zira analar doğum sancısı çekmeselerdi, çocuklarda dünyaya gelmeye yol bulamazlardı." Hz. Mevlana

Sevgili Analar ve ana adayları; Araştırmalar göstermiştir ki; Suç işleme oranı yüksek kişilerin çoğu, çocukluğunu düzenli bir aile içinde doya doya yaşamamış kimseler. Demek ki; her insan anasının ve babasının eseridir.

MUHAMMAD'IN HÜSEYİN

Mustafa ÖNDER

Gaynar Muğar ile Yağ-
rın Gölü'nün doğu
tarafında malum Di-
bekli Goyağı var. Burada bizim
köylü Goca Muhammedgil'in de
yeri var. Eskiden mahsüller kal-
dırılır, malama yapılır, rüzgarın
çıkması beklenir, savrulur falan
bir sürü zaman geçermiş... Hatta
kalkan mahsül hemen çift salısı-
na gider, tohum olarak oracıkta
kullanılmış. Bir zaman sonra
kara patozlar çıkmış. İnsanlar
sevinirlermiş işler kısaldı diye.

İşte hayat böyle sürüp gider-
ken 1970-75'lerde ilavzalılar
-şimdiki Başyaylalılar- savur-
malı patozu getirmişler. Mu-
hammedin Hüseyin (Allah rahmet
eyesin) "varayın şu adamlara

bi yalvarayın belki bizimkini de
sürüverirler" demiş. Varmış de-
miş adamlara; "Abi aranızda biz
yabancıyız, Çetmilyiz. Bize bi
sıra verin de şu sapı bi verelim"
der. Aralarında istişare ederler
ve sıra madem sizin olsun derler.
Yalnız patoz sahibi gelmiş bak-
mış; "Arkadaş patozun gelmesi
için şuraları kazma kürekle dü-
zeltin de patoz gelebilsin" der.
Bir taraftan Hüseyin dayı yol
düzeltir, gardaşı diğer taraftan
sap toplar. Sonunda patoz gelir
dayanır harmana. Başlarlar sür-
meye. Oooo bu bi taraftan alıyor
bi taraftan atıyor. Saman ayrı
buğday ayrı sevinmekten herke-
sin gözleri yaşarır. Aylarca süren
sap bi kaç saat içinde bitivermiş.

Hüseyin dayı patoz durunca
ilerde bubası goca Muhammedin
ağladığını duymuş. Hemen va-
rır. "Buba bi gusur mu işledik
noldu?" falan derken ağlayan
yaşlı gözlerin nemi biraz daha
artarak hıçkırıklara karışmış.
Ve yılların çınarı, "**Oğlum sizin
aylarca süren harmanı iki üç
saatte kardırdığınızı görün-
ce, BU HARMANDA GEÇEN
ONCA YILLARIM AKLIMA
GELDİ DE ONA AĞLARIM**"
demiş.

Meğer Muhammed dayının
ömrünün burda geçtiği gözünün
önüne gelivermiş. Rabbim cüm-
le geçmişlerimizin mekanlarını
cennet, makamlarını âli eyle-
sin."

ANTALYA KONYALILAR CAMİİ

Antalya Konyalılar Camii yapım çalışmalarımız siz değerli hemşerilerimizin desteği ile devam etmektedir. Kaba inşaatının büyük bir bölümü bitmiştir. Kepez Belediye Başkanı Sayın Hakan Tütüncü de cami yapım aşamalarında belediyenin imkanlarını kullanarak destek vermektedir. Kendisine ve ekibi-ne derneğimiz adına teşekkür ediyoruz.

Hadisi şerifte Allah resulü diyor, “Üç şey üzere amel defteri kapanmaz.” Sahabe sorar, “Nedir ya Resulallah?”

- Ardından dua edecek salih evlat bırakmak, senden sonra istifade edilecek bir ilim kitabı bırakmak ve son olarak sadakayı cariyeye yapmak (camii, okul, çeşme, köprü yaptırmak.)

Konyalılar Camii ve Kuran Kursu Yaptırma Yaşatma Derneği

Gsm: 0544 823 55 05

ABDULLAH GÖKGÜN

Fatih ve İstanbul

Edanur TOPKARA

Peygamber müjdesi şehir İstanbul... Öyle bir şehirdi ki tarihin her sahnesinde rol oynamış, onu hakimiyet altına alma girişimleri tekerrür eder olmuştu. Şimdi sıra Mehmed'deydi ve Konstatinepolis'te artık İslam bayrağı dalgalanmalıydı. Peygamberin müjdesini o gerçekleştirmeliydi; sünnet yolundan Muhammed[a.s]'in müjdesine yürüyecek alınmazı alıp Fatih olacaktı. Henüz çocuktuk ama yüreği cesaret doluydu. Ne demişti bir sözünde ya İstanbul beni alacak ya da ben İstanbul'u. Yani ya alacak ya da ölecekti. Ölmedi aldı. Çünkü o gemileri karadan yürütecek kadar geniş bir ufka sahipti.

Mehmed'in Fatih olmasını ve İstanbul'u almasını sağlayacak belirli vasıfları vardı. O ki bu vasıflar sayesinde İstanbul'u almıştı. Günümüz geçliğinin Fatih'i bir rehber olarak görmesi ve onun ideolojisi çerçevesinde yaşaması gerektiği inancındayım. Sorumluluk Fatih'te bulunan meziyetlerden sadece biridir. O, Fatih olmadan önce de sorumluluk sahibi bir gençti. Her insanoğlu hayatının belirli dönemlerinde sorumluluklar edinir. Ancak insan yapısında bulunan kolay olanı yapma isteği insanlığı özellikle gençliğimizi olumsuz etkiliyor.

Sorumluluğumuzda olan işlere elimizden geldiğince emek vermeliyiz. Unutmamak gerekir ki emek olmadan yemek olmaz. Eğer ki sorumlu bir insan olmazsak sorunlu bir insan haline dönüşürüz. Sorunlu bir insan da İslam alemine ve ülkemize sorun oluşturur. Fatih'in bir diğer vasfı da ilme çok önem vermesidir. Alimlerle yer içer, onların sohbet ortamlarına katılır ve onlara ikramda bulunurmuş. O ki koskoca padişah 'benim işim yöneticilik yapmak' demiş padişah olduktan sonra bile kendini ilmi yönden yetiştirmeye devam etmişti.

Biz de bu konuda Fatih'i kendimize rol model

alabiliriz. Eskilerde olduğu gibi artık günümüzde ilim için uzun yollar gitmeye gerek yok.

Bütün bilgiler bir internet kadar yakınımızda. Lakin bir faydasını görmemekteyiz; çünkü sosyal medyanın ve kapitalist düzenin bize getiri-leriyle(!) uğraşmaktayız. Fatih'in İstanbul'u fethi gibi bir başarı elde etmek istediğimiz zaman önce onu hayal etmeliyiz. O, İstanbul'un fethini bir günde gerçekleştirmedi; bir gün İstanbul'u fethedeceği hayaliyle yaşadı; ve başardı. Gençliğin inatla vazgeçmemesi gereken hususlardan bir tanesi başarı dolu günlerin hayalini daima zihninde canlandırmaktır. Başarı dolu günlerin hayalini gözümüzde canlandırırsak ve bu başarı için harekete geçerse- biz başarıyı değil, başarı bizi kovalar.

Hayalsiz başarı olmaz. Başarı için bireyden sonra gelen en önemli faktör ebeveynlerdir. Gençliğin bu başarılı hayatı elde ederken en büyük destekçileri anne ve babaları olmalıdır. Fatih'in babası Murat hiçbir zaman oğluna 'sen yapamazsın, başaramaz-

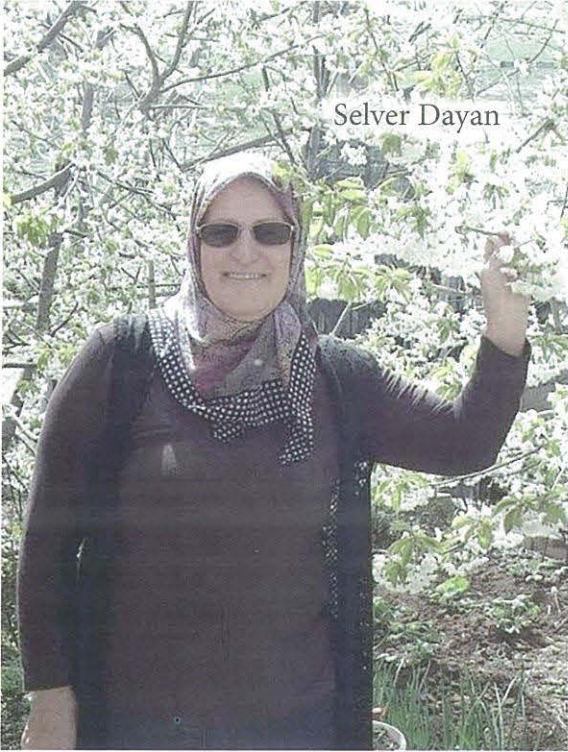
sın' demedi; ki bu düşünce- de olmuş olsaydı 12 yaşında koltuğu ona devretmezdi. Fatih'in arkasında her daim onu destekleyen aile fertleri ve hocaları vardı. Bugün gençliğin yaptığı en küçük yanlışında bile koskoca "Fatih 12 yaşında tahta oturdu sen daha bunu bile beceremiyorsun!" gibi cümleler kuran ve evladının Fatih gibi olmasını isteyen aileler evlatlarına Sultan Murat güvenini sağlayabiliyorlar mı? Daha on iki yaşındayken tahta oturan Fatih yirmi bir yaşına kadar İstanbul'u fethetme yolundaydı. İstanbul kuşatılmıştı, lakin fetih bir türlü gerçekleşmiyordu, buna rağmen ümitvar vakarını koruyordu ve her daim Allah'a dua ediyordu, kendinden emindi Allah ona yardım edecekti; çünkü o İslam sancağı için çırpınıyordu.

Fatih'in bu manevi-
yatı ve Allah'tan
ümidini bir an
olsun kes-
memesi
bütün
genç-
liğe
reh-

ber olmalı ve başarmak istedikleri her işte üzerlerine düşeni samimi bir şekilde yapmalı ve Allah'a bırakmalılardır. Unutmamak gerekir ki Allah her anımızda bizimledir. Fatih'te bulunan bu meziyetleri hayatımıza yansıtırsak önümüzde başarı için bir engel kalmaz. Bunun için gözümüzü dört açıp Avrupa'nın elimize tutuşturduğu oyuncaklardan kurtulmamız gerekir, ki onları kendi silahlarıyla vuralım ve böylece Fatihe layık bir gençlik olabilelim. Herkesin kendi hayatının fatihi olması temennisiyle...

ARAMIZDAN AYRILANLAR

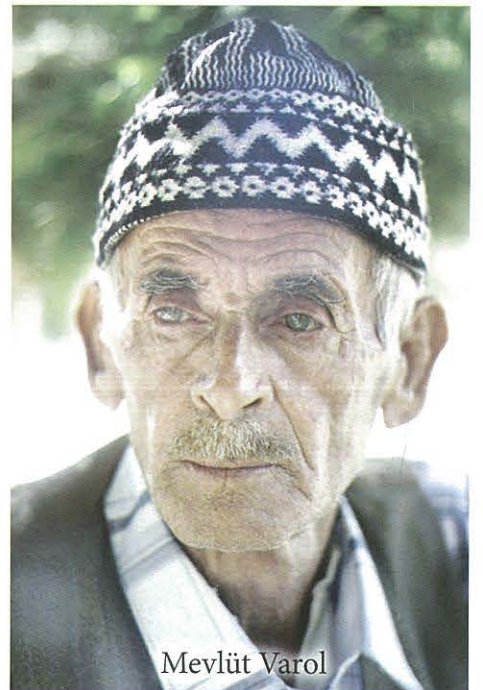
Selver Dayan

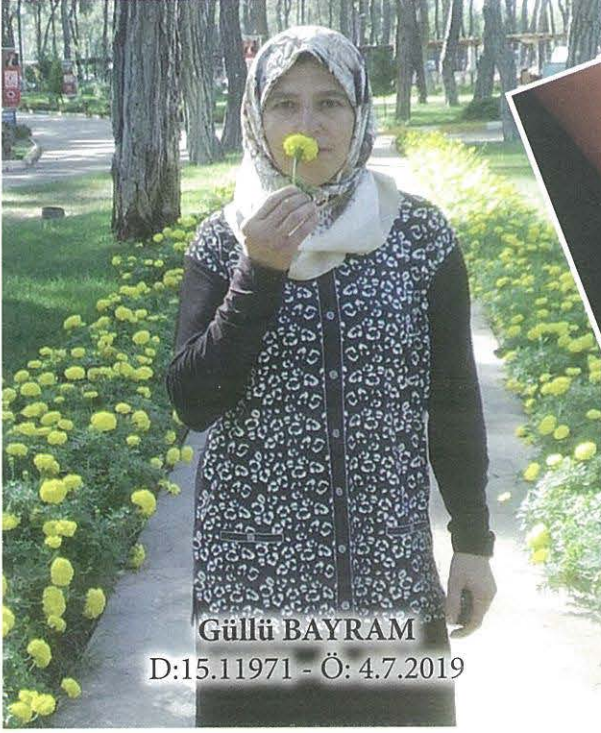
Ayşe Karadeniz

Ayşe Çilek

Mevlüt Varol

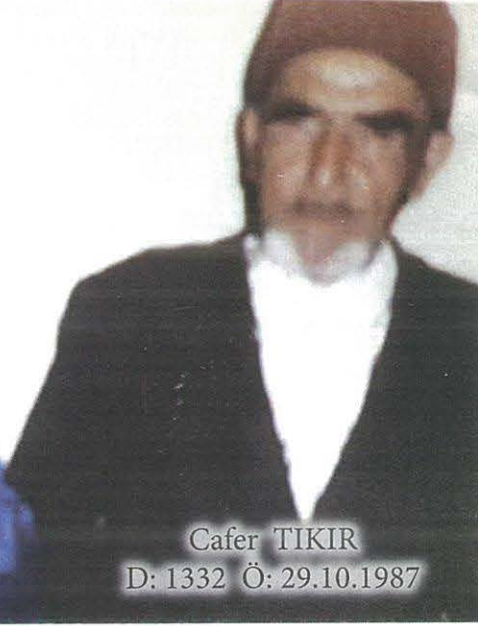
Güllü BAYRAM
D:15.11.1971 - Ö: 4.7.2019

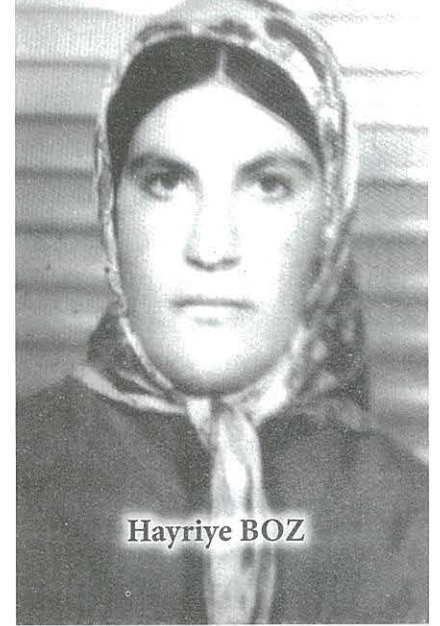
"Her kalbin gırpıntısı,
kendi ecelinin ayak sesidir!"
Beyzid-i Bestami

Ayşe Oruç TIKIR
D: 1928 Ö: 23.11.2010

Cafer TIKIR
D: 1332 Ö: 29.10.1987

Hayriye BOZ

Meryem Güçlü

Haceli YILDIRIM
(Varol)

Bizim gençlerimiz köklerine bağlı yetişiyor Allah'ın izniyle

Aşağılık Kompleksli Gençler

İbrahim. YAZICI

Bir çağrı üzerine Muhafazakar toplumda gözlemlediğim aşağılık kompleksleri üzerine bir deneme yazısı yazmak bana düştü bu konuda etkin ve yetkin bir kişi olduğum pek sayılmaz ama bu gençler bizden çok uzak değiller! Her yerdeler!

Son yirmi senedir Türkiye'de muhafazakar camia kimlik sorunu içerisinde kıvranıp duruyor öyle ki binlerce fraksiyona ayrıldılar bu fraksiyonlar düşünsel değil, kaotik bir durum söz konusu. Modern Dünyada Teknolojinin gelişmesiyle heleki Sosyal mecraların kutsal beldeler haline geldiği Ci-

hatların ibadetlerin burada yapıldığı konusunda hemfikiriz ama bir sorun var... Teknolojiyi üreten Batı, Pazarı elinde bulunduruyor Müslümanlara teknoloji ihraç eden Modayı elinde tutan onlar... Batı bu yolla ayrıca Müslümanlara kimlik/kültür ihraç ediyor. Müslümanlarda bu ihracata direnç gösteremeyeceği ve her alanda üretimden çok mukallidliğe meyilli olduklarından orta yolu bulmaya çalışıyorlar ama ortaya bir kriz çıkıyor ve ortada durmak hep krizlerden nem kapmak demektir. Mesela Sosyal medyayı düşünelim. Bir kadının Sosyal medyada Fotoğraf paylaşmayı haram

görmesi ama bu çağa ayak uydurmaya çalışması durumu. Kadın ortada kalıyor ne etsem acaba? Herkes yapıyor, paylaşıyor... Bir fotoğraf paylaşıyor vücudu görünüyor ama yüzü görünmüyor. Kendisine sormak lazım yüzünü göstermeyecek isen neden paylaştın? Eğer paylaştıysan neden yüzün yok sen kimsin? ne bileyim ben? Hep söylerim Muhafazakarlık insanların ruhuna işlediği vakit toplumun aklı ölmüş demektir. Fi tarihinde bir müzik çıkmıştı 'Vur bana' diye aşagılık bir müzik idi. Bilinçaltısını bulandıran lanet olası bir

mu hoştu? 'Namaz En büyük zikirdir' demek zorlarına mı gidiyordu Müslümanların? Yahut söylemi demek istiyordu seküler çevrelere Müslümanlar; Bakın biz kavgayı bıraktık biz sizin korkacağınız insanlar değiliz gelin korkmayın bizden orta yolda birleşelim. Yazıklar olsun..

İslam dünyasında Din dili sorunu var vaazlarda hep klasik bir yapı sözkonusu biz bunu daha tartışmaya mecal bulamadan yeni bir sorun ortaya çıktı. Sosyal medyada Üç beş risale okuyup kürsüye çıkan Din dilini Mahalle abisi seviyesine düşüren Hatta

**Bilinmeli ki "bilgi" en büyük güçtür,
"özgüven" en büyük özgürlüktür,
"düşünmek" en büyük çabadır,
"omurga" ise hepsinin toplamıdır.**

müzik.. Tabi zihni ve kalpleri boş hatta boş olsa gene iyi zırvalarla dolu olan Gençlerimiz ona pek rağbet etmişti. Rağbet gören bu müzik bizim Dindar çevrelerin hoşuna çok gitmiş olmalı ki buna teşbihen bir şarkı çıktı; 'Gel namaza' Namaza çağırmak için Böyle aşagılık bir şarkıyı evirmek hangi akla hizmetti? Yahut Müslümanlar öyle bir kuyuya düşmüşlerdi ki kendi ipleriyle buradan çıkamayacaklarını biliyorlar mıydı? Kendi şarkılarını üretemeyen insanlarmıydık biz? Yahut namaza çağırmak için başka yol mu yoktu. 'İbadet Dünyam rengarenk' demek çok-

Kur'an okumayı bilmeden ahkam kesen cenah türedi. Sürekli aşk, Kadın ve cinsellikten başka bir söylemleri yok. Peşlerinde kitleler var.. Bu arkadaşlara birisi söylesin bizim kadınlara karşı duruşumuz meleke halini almıştır. Bunu senin söylemene gerek yok toplumun genetik kodları zaten belli. İlmi ayaklar altına aldılar.. Bundan birkaç sene evvel Radyoda sunuculuk yapan bir zevatın konferansına katılmıştım. Müslümanlar çok güçsüzler diyordu cevabını kendisi veriyordu; Kur'anı okumuyorlar üzerine düşünmüyorlar. Eyvallah burası doğru. Sonra

devam ediyordu Televizyon nasıl bulundu çocuklar biliyormusunuz? Televizyonu icat eden adam Kur'an çok okuyordu. Yusuf suresinin 24. Ayetine geldi. *"Doğrusu, hanım ona sahip olmayı iyice aklına koymuş ve buna yeltenmişti de. Eğer Rabbinin burhanını görmeseydi, o da kadına meyledecekti. Biz, ondan kötülüğü ve fuhşu uzaklaştırmak için işte böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı."* Ayetteki rabbinin burhanını görmeseydi ne demek biliyormusunuz? Yusuf aleyhisselam duvara baktı orada bir şey gösterildi. Tabi ki elin gâvuru şöyle düşündü demek ki duvara yansıyan bir şeyler olabilir böylece ayet ışığında televizyon bulunmuş oldu. Şimdi soralım bizim kaç tane tefsir alimimiz niye bulamadı da elin adamı buldu? Şayet böyle bir şey oldu ise o zevat neden Müslüman olmadı? Batı bir şey icat eder biz zaten bu Kur'anda vardır deriz. Yine sormak lazım niye sen icat etmiyorsun o zaman? Bu tamamen aşagılık kompleksi.. Müslümanlar Benliğini kaybettiler, Özgüvenlerini kaybettiler. Bilginin güç olduğunu unuttular. Gerçi ne zaman hatırladılar? Bilmeliler ki "bilgi" en büyük güçtür, "özgüven" en büyük özgürlüktür, "düşünmek" en büyük çabadır, "omurga" ise hepsinin toplamıdır. Allah bizi omurgalı Müslümanlar eylesin.

GİTTİĞİNİZ GİBİ GELİN!..

Nurettin ÖZEL

Çetmi'den
ekmek kavgası
için gurbete çıkan
hemşerilerimizin
Antalya'nın taş
zemininde tuvalet
çukuru kazarak,
derinliği dört beş
metreyi bulan
kuyunun diplerinde
balyozla siğille taş
döğerken yanmıştı
yüreğim.

Hani bir güz günü belki de bir bahar sabahı, sarıp sarmalayıp yorganı, bir tencere, bir tava, üç beş tahta kaşık hesabı sıtlamıştınız ya göçünüzü... Hani babanız gurbete gitmenize gönlü razı olmadığı için çıkıp balkona oturmuş, *"Allahaismarladık baba"* derken elini bile vermemiş de, yüreğiniz burkularak inmiştiniz ya mektebin önüne... Hani ananız *"a gara kuzum siz de gedip de burada ekini otu, havarı kim ekip dikecek!"* diye ağlayarak sarılmıştı ya boynunuza...

Sonra da su yerine göz yaşlarını dökmüştü giden Ali Küçük'ün cipinin arkasından. Remzi'nin cipi de olabilir ya da Celilî Hüseyin'in Fort minibüsü ya da Çilek Hasan'ın askerî takası... ne fark eder! Ananızın sanki şehre gidince aç kalacaktıymışsınız gibi ya da hiç geri gelmeyecekmişsiniz gibi ağladığını siz görmediniz tabi, ama ben gördüm.

Yüreği yanık ananızın tek nede hamurunu bırakarak

külde pişirdiği kömbesini bile *"araba düdük çaldı geç kaldık, ana Sarioğlan'da bir şeyler yeriz"* diyerek almadan gitmiştiniz ya... gider iken Çetmi'nin dağında taşında, bağında bahçesinde yaşadığınız bir sürü hatıralarınızı da yanınızda alıp götürmüştünüz ya, işte o gidişten bahsediyorum.

Gittiniz! Kiminiz yıllarca çile çektiniz gurbet ellerinde, kiminiz için daha kolay oldu gurbet, birkaç istisna dışında da çoğunuz başardınız da elhamdülillah. Şükürler olsun şimdi Ali Küçük'ün takasıyla değil kendi arabalarınızla geliyorsunuz baba ocağınıza, bu çok sevindirici ama yine de yapabileceğiniz, yapabileceğimiz çok şeyler var.

Çetmi'den ekmek kavgası için gurbete çıkan hemşerilerimizin Antalya'nın taş zemininde tuvalet çukuru kazarak, derinliği dört beş metreyi bulan kuyunun diplerinde balyozla siğille taş döğerken yanmıştı yüreğim. Mimarlık ve mühendislik büromu Çetmi, Alata,

Bolay'ın Afşar'ın baş harflerin alarak açmıştım **"Ç.A.B.A"** Mimarlık ve Mühendislik Bürosunu... Rahmetli **Hasan Uysal**'la birlikte boğaziçinin bu dört köyünün yoksulluktan kurtarmaktı amacımız.

Bunun için bu dört köyden ortakları olan bir şirket kuracaktık ve insanlarımız bu şirketin hem ortağı hem de çalışanı olacaktı. Zeytin köyünde toplanmıştık en yüksek katılımcı **Fil Ahmet** 100 bin lira ile en düşük katılımcı da 100 lira ile **Ali Üre** arkadaşım. Listenin toplamı 500 bin liraydı... Sene bin dokuz yüz yetmiş yedi... 500 bin lira ile neler yapılmazdı ki, sonra malumunuz olacağı gibi tuzu kuru olanlar bu girişimi baltaladı ve iş yürümedi. Hâlâ yürümüyor ve hâlâ herkes kendi çabasıyla, dişiyle tırnağıyla bir yerlere gelmeye çalışıyor.

Her hatırladığımda yüreğimi burkan bu hikayemi hâlâ böyle çalışmalar olabilir umudu taşıdığım için yazıyorum. Gerçi şimdilerde bin 1977'lerdeki yoksulluğu yaşamıyoruz şükürler olsun, lakin hâlâ ihtiyaç sahibi insanlarımız var.

Çünkü Çetmi'de bağ bahçe işi biti, tarla tapan işi bitti, her evde on on beş keçi bir inek yok artık, Boğaziçi'nin en iyi balta yapan ustalarımız, **Mollalı Ali**'miz, Topalımız, direksiyon milini delip de tüfek namlusu yapan **Muhittin'in Katibimiz** yok artık... İlkılık'tan süt kovalarıyla dönen gelinlerimiz, kızlarımız analarımız yok artık... Yayla işi bitti, artık koca kazan-

larda tahrana kaynamıyor, süt kazanları, pekmez kazanları, bakır hurdası olarak bir naylon leğene değişildi, çocuklarımız **"cıngıllak"** nedir bilmiyor, obalarda gece ateşi yakamıyor, Mudurnu'dan gelen şoklanmış tavuk etiyle piknik yapıyoruz, binlerce kilometre uzaklıktan gelen raf ömrü uzasın diye ilaçlanmış yoğurtlarla çalkama yapıyoruz.

Köyümüzde bakkallardan başka iş yeri kalmadı, üretim yok, tüketim toplumu olup çıktık üretmiyoruz, tüketiyoruz sadece... Hâlâ bunları tersine döndürebilmek bizlerin elinde, sizlerin elinde...

Gittiğiniz gibi gelin dedim ya, giderken yanınızda götürdüğünüz masumluğunuzu, güler yüzlülüğünüzü, yumuşak kalpliliğinizi, yüreğinizin yanıklığını, Çetmi'nin taşına toprağına, insanına olan sevginizi geri getirin istetiğim, üstünlüğümüz yada büyüklüğümüz yaşla başla değil, makamla mevki ile değil, hatta cüzdanınızla bile değil yüreğimizdeki sevgiyle olsun, her şeye ama her şeye gittiğimiz çünkü duygularımızla bakalım, inanın o zaman çok daha farklı bir Çetmi çok daha farklı bir Çetmili göreceksiniz. İşte o zaman keserinizi **Mollalı Ali**'den alacaksınız, baltanızı topala yületeceksiniz, orak bıçak işlerinizi muhittinin katip çözecek, **Pezikçi Abdullah** çözecek, **Kahveci Abdullah** yine sizin için çay demleyecek onları Çetmi'de sizi bekliyor bulacaksınız.

Allah'a şükür ki şimdilik bir vakfımız var. (İmkansızlıklardan olsa gerek) kuruluş isminde **"Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma"** sözcükleri olsa da, kalkınma ve yardımlaşma konusunda bir çalışma yapamadık, yine de kurucularından ve destek veren hemşerilerimizden ve de Çetmi Dergisinin her sayısında **"abi yazını bekliyorum, dergi geç kaldı!"** diyerek beni arayan **Kerim Bozdağ**'dan, itina ile baskısını yapan **Ahmet Aka**'dan ve de vakfın yaşaması için emeği geçen herkesten Allah bin kere razı olsun, her ne kadar dergi dağıtım sıkıntısı çekse de, tüm hemşerilerimize ulaşmasa da gelecekte elde kalacak tek nüshası bile bizlerin gelecek nesillere bırakacağı tek miras olacaktır, buna yürekten inanıyorum.

Hadimî Hazretlerinin "insan odur ki bıraka bir eser, eser bırakmayanın yerinde yeller eser" sözüne kulak verelim, değilse yerimizde yeller escek, kazandıklarımızla servetimizle değil sevgimizle hayır hasenemiz ile adımız kalsın geride.

Bizleri hayırla yad edecek birileri olsun arkamızda, işte onun içindir ki, hırsımızın ve nefsimizin esiri olmaktan kurtulup, küslüğü ve dargınlığı, hatta varsa gururu kibri Boğaz'ın ağzında bırakıp gittiğimiz gibi gelelim diyorum. Sevgi dolu yüreğinizle ve de tüm masumluğunuzla... Selâm ve saygılarımla, Allah'a emanet olun... 15.06.2019 Serik

I.Dünya Savaşı'nda ÇEPNİLER

Bilhassa Aralık 1914'te başlayan Sarıkamış Harekâtı bozgunu Kafkas Cephesindeki Rus üstünlüğünün Karadeniz Cephesine doğru kaymasına neden olmuştur.

I.Dünya Savaşı, asırlar boyu süren kötü gidişatını değiştiremeyen ve hasım ülkelerce 'Hasta Adam' olarak nitelenen Osmanlı Devleti'nin sonunu getirmiştir. İki Alman zırhlısının isim ve uyruk değiştirerek sığındığı Osmanlı adına Ekim 1914'te Karadeniz'in kuzeyindeki Rus limanlarını bombalama- sıyla bizim için fiilen savaş başlamıştır. Uzun zamandır bu tarihî fırsatı bekleyen 'İtilâf-ı Müselles'ten (Üçlü İttifak) İngiltere ve Fransa derhal Çanakkale'ye, Rusya'da

Kuzeydoğu Anadolu'ya saldırmıştır. Bilhassa Aralık 1914'te başlayan Sarıkamış Harekâtı bozgunu Kafkas Cephesindeki Rus üstünlüğünün Karadeniz Cephesine doğru kaymasına neden olmuştur. 'Cihad-ı Mukaddes' fetvası uyarınca Harşit yöresinden de Çanakkale ve Sarıkamış ağırlıklı olmak üzere birçok cepheye gönüllü birlikler sevk edilmiştir. Bunlar arasında yine Topal Osman Ağa'nın öncülüğündeki 250 kişilik Teşkilat-ı Mahsusa Alayı başı çekmektedir (10).

21.yy.TE). Fakat Ruslar önce denizde açık bir üstünlük kurmuş arkasından da Şubat 1916'da Rize'yi, Mart'ta Of'u, Nisan'da Trabzon'u ve Temmuz'da da Bayburt'u karadan işgal etmiştir (Goloğlu, 2000:173-176). Bunun üzerine Türk Ordusu'nun Çoruh ve Hart (Aydıntepe) Cepheleri daha batıya ve iç kesimlere çekilmiştir. Bunun gibi Lâzistan Cephesi Tekke-Gümüşhane-Torul hattına, Sahil Müfrezesi de Kürtün'ün Fol Köyünden Vakfıkebir Deresine kadarki hatta alınır (San, 1993:27).

Fakat zırhlı birlik takviyesi üstün Rus kuvvetleri 19 Temmuz'da Gümüşhane'ye girmeye muvaffak olmuşlardır (GÇT, www.emirogullariailesi.com) Ruslar devamla aynı gün Torul'a da hâkim olarak Harşit Vadisinin doğu yakasına kadar gelmişler fakat hem suların azgın oluşu hem de düşmanın kullanamaması için köprülerin askerlerimizce tahrip edilmesi neticesinde nehrin batı yakasına geçememişlerdir (Güvendi, LDSHV/2010). Aslında Ruy de Klaviyo'nun 5 asır önceki seyahatinde bile net olarak vurgulanan ve Karadeniz'den Doğu Anadolu'ya geçmek isteyen her kuvvetin geçmek durumunda olduğu Torul'un müdafaası da kolay olduğu halde savunma hatları Torul yerine doğal sınır olarak görülen nehrin diğer yakasına çekilmiştir (Tozlu, TDTD/XL:30). Askerî birliklerimiz, Osman Ağa'ya bağlı gönüllüler ve halk Harşit'in batı yakasında mevzilenmişle, buna mukabil Rus kuvvetleri de diğer yakada mevzilenince Harşit Çayı kuvvetlerimizle Ruslar arasında doğal sınır teşkil etmiştir. Hatta Görele'de toplanı yapan Rus komutanlarının amaçlarına ulaştıklarını ve Harşit'i Türklerle aralarında sınır belirlediklerine dair beyanları rivayet olunmaktadır (Agy, LDSHV/2010).

Ruslar, nehrin doğu yakasından gelirken stratejik açıdan önem arzeden Keldaş köyünü kullanmışlardır. Gürgenli Yaylası geçidinde

Türk kuvvetleri uzun süre direnmiş ve ancak boğaz bozulunca Keldaş işgal edilebilmiştir. Düşman birliklerinin bir kısmı buradan Torul tarafına yönelerek Şihli'dan (Şeyhli / Taşlıca) geçip Kürtün ve Uluköy'ü işgal etmiştir. Keldaş yakınlarındaki Halibe Geçidinde 10 gün boyunca Ruslara karşı kahramanca direnen askerlerimiz de birçok şehit vererek geri çekilmek zorunda kalmışlardır (Güvendi, LDSHV/2010). Akabinde düşman askerleri Harşit'in doğu yakasındaki Şadı Köyüne (Çatalağaç) inerek Derindere'deki Çayır mevkii ile Ortaköy'deki Gölyanı mevkiine karargâh kurmuşlardır.

Ardından kuzey yakasıyla irtibat kurmaları için Gölyanı'ndan Kaynaş (Güvenlik) başına dek yol yaparak Suludüz'e ve Sekü başına da birlikler yerleştirerek Kuzan (Söğütağzı), Çatak ve sahile kadar bütün köyler ile Sığırlık Köyünden Görele'ye değin tüm bölgeyi işgal etmişlerdir. Bu arada Harşit Vadisindeki Çatak Köyünden sahile kadar olan köylerde yaşayan Çepniler de asker çağında bulunanlar hariç oldukları yerleri terk etmemişlerdir (Agy, LDSHV/2010). 27 Temmuz 1332 (1916) tarihli şifreli bir belge ise Trabzon Valiliği'nden olayın geçtiği bu bölgede yani Harşit Nahiyesi civarında düşmanla vuku bulan müsademeye (çatışmaya) dair malûmat istemektedir (BOA, 528/24:DH,ŞFR.).

Rusların Karadeniz Bölgesindeki toplam asker sayısı 276 bini bulmakta, ayrıca 22 bin süvari ve 472 topa sahip görünmektedir. Türklerinse 50 bini geçmeyen kuvvetleri Erzincan, Kelkit, Şiran Gâvur Dağları, Torul Kankana Dağı ve Kürtün Kabaktepe istikametlerinde yerleştirilmiş bir haldedirler (Üçüncüoğlu, 1998:443). Bu Türk artçı birlikleri Kurbantepe, Küçük Alınca, büyük Alınca, Çardak Alanı Tepesi, Güvendetepesi Panayırı ve Geyik Çökeği Kurtalanı gibi yerlerde istihkâm kazarak varlıklarını sabitleştirmişlerdir. Hemen akabinde vuku bulan Küçük ve Büyük Kabaktepe muharebelerinde düşmana çok miktarda zayıyat verildiği bilinmekte fakat birliklerimizin kaybı noktasında herhangi bir bilgi bulunmamaktadır (Age:443-445). Bir buçuk senelik işgal esnasında bile yerli / sivil halka yapmadıklarını bırakmayan Rus askerlerinin çekilme sırasında da zulüm ve işkenceleri ayyuka çıkmıştır. Fakat Çepni Türkleri de zülme rıza göstermeyip her fırsatta elde ne varsa onunla karşılık vermeye çalışmışlardır. Örneğin; Kürtün'e bağlı Karaçukur Köyünde Ruslar köylülerin yiyeceklerini ve hayvanlarını alıp götürürlerken yerel milisler biraraya gelip düşmana baskın yaparak malları ve insanları kurtarmışlardır (Age:446).

Harşit Havzasındaki Çepni köylerinin bu savaş ve acı

işgal yıllarıyla ilgili hatıraları da oldukça çoktur. Bunları 'Birinci Dünya Savaşında Harşit Vadisi' adıyla makale haline getiren Seyit Güvendi'nin de, 'Rusların Gümüşhane İlini işgali' adıyla kitaplaştıran S. Özcan San'ın da şahitlerinin hatıralarının ortak tarafı Rus kuvvetlerinin Manasur/Manastır denilen Harşit Nahiyesinde iki ay kaldıkları ve Kabaktepe'de çok kanlı muharebelerin gerçekleştiği yönündedir (Güvendi, I. DSHV/2010; San, 1993:66-103). Harşit yöresindeki dört şehitlikten[1] en önemlisi sayılan Kabaktepe'deki zorlu muharebelerin hikâyet faslı ise şu şekilde anlatılmaktadır:

"Ruslar Kabaktepe'yi işgal ederek karargâh kurarlar. Türk askerinin de Güvende[2] de karakolu bulunmaktadır. Gelevera (Sapmaz) üzerinde bulunan Böğürtlen Bükündeki birliğimizden Mehmet Yüzbaşı askerlerini yanına alarak Güvende karakoluna takviyeye gelir. Amaç Kabaktepe'yi izlemektir. Takip sonucu Rusların karargâh çevresini dikenli tellerle çevirmiş olduklarını görürler. Ruslar bu dikenli telleri diğer karargâhlarıyla haberleşme aracı olarak da kullanıyorlarmış. Uzun bir takibin ardından Mehmet Yüzbaşı askerleriyle birlikte sabaha karşı sisli - dumanlı bir havada teli aşp Kabaktepe'yi basarak karargâha girer. Burada karşı koyan düşmanı öldürür,

karşılık vermeyenleri de teslim alır. Ancak teslim olan askerler arasında Türkçe konuşan bir Ermeni muhbir, karargâhı dolaşmak maksadıyla askerlerimizi oyalayıp tuzağa düşürerek şehit olmalarına sebep olur." (Güvendi, I.DSHV/2010)

Demirciler (Harit) Köyü başındaki bu şehitlikte (Kürtün Kabaktepe Şehitliği) bulunan şehitlerden M.S.B. Arşivler Genel Müdürlüğü I.Dünya Savaşı Zayıyat Defteri'ne göre tespit edilenler ise şunlardır: 1-Mehmet Yüzbaşı (1880 Kastamonu Tosya doğumlu - XI.Kolordu CII. Alay II.Bölük Kumandan Vekili), 2-Osman Nuri (1886 İçel Silifke doğumlu - CII.

Kafkas Taburu II.Bölük Takım Zabiti / Piyade Teğmen) 3-Ziya (1886 Artvin Yusufeli doğumlu – XI.Kafkas Hücum Bölüğü Takım Zabiti / Piyade Teğmen) 4-Hüseyin Muhacirkorucuoğulları (1891 İznik doğumlu – LXXXVIII.Tabur II.Bölük Piyade Er), 5-Esat Uzunömeroğulları (1890 Tokat Reşadiye doğumlu – Piyade Er), 6 ve 7'inci şehitlerin kimlikleri tespit edilememiştir (Agy, I.DSHV/2010).

Savaşın faturası hem muhacirlik (göç) çilesi hem de katliamlar nedeniyle Harşit yöresi için oldukça ağır sonuçlanmıştır. Harşit Havzasından eski zamanlardan beri sıklıkla göçler olduysa da en büyük muhaceret hareketleri

bu savaş esnasında yaşanmıştır. Göçlerin haricinde Ruslar ve onların içindeki Ermeniler tarafından kurşuna dizilen, düşman eline geçmemek için kendini Harşit Çayına atan veya dar alanlardan karşıya geçmek isterken azgın sulara kapılan ve düşmana karşı tüm aile efradıyla direnip de nesilleri tükenen insanlar bulunmaktadır (Güvendi, I.DSHV/2010). Devrin sıkıntılarını yine o devrin anonim bir şiiri en güzel biçimde özetlemektedir:

*Ardasa'dan (Torul) çıktım başım selâmet
Bayburta'a vardım ki koptu kıyamet
Anam, babam, bacım Hakk'a emanet
Seferberli anca büktü belimi
Zalim Urus (Rus) yaktı yıktı evimi" (San, 1993:26)*

Veya:

*"Trabzon'dan çıktım başım selâmet
Çavuşlu'ya geldim, koptu kıyamet
Anam ile yârim Hakk'a emanet
Kâfir Urus yaktı yıktı evimi
Muhacirlik büktü benim belimi"*

"Ekim 1917'de Bolşevik (Komünizm) İhtilâli'ni yaşayan Rusya ile Aralık 1917'de Erzincan Mütarekesi (Ateşkes) yapılmasına karşın Rus Orduları içinde Ermeniler çekilmek yerine Rusların boşaltacağı yerleri işgale ve sivil halka yönelik soykırım hareketlerine girişmişlerdir. Bunun üzerine Erzincan Mütarekesi'ni geçersiz sayan Türk birlikleri Vehip Paşa komutasındaki III.Kafkas Ordusu ile ileri harekâta başlamıştır. Trabzon ve Giresun kuvvetlerinin de desteğiyle 14 Şubat'ta Kürtün ve Torul, 15 Şubat'ta Gümüşhane ve Vakıfkebir, 17 Şubat'ta Akçaabat ve 24 Şubat'ta da Trabzon'u kurtararak bölgeyi tekrar huzura kavuşturmuşlardır .

Kaynak:

**Harşit Çepnileri,
Süleyman Pekin**

KÖSÜRELİK'TE HADİMLİ OĞLAN'IN MEZARI

Çetmi'nin Köşürelilik yaylasındaki "Hadimli Oğlanın Mezarı" denilen tek başına bir mezar var.
Ruhuna bir fatiha okuyarak birkaç kelam söyledim.

Burada bir mezar var o neyin nesi?
Selamünaleyküm ya ehlel gubur
Gelenden gidenden yok mu kimsesi
Bir garip duruşun var ehlel gubur

Bura neerdn geldin hangi ildensin
Birkaç kelam söylemeye ne dersin
Gelenen gidenden yok mu kimsesi
Bir garip duruşun var ehlel gubur

Ne garip bir yolcu çileli bir baş
Çürümüş bir beden ne göz var ne kaş
Yol üstü bir selam verdik arkadaş
Selamünaleyküm ya ehlel gubur

Karışılmaz el hüdanın işine
Bu dağlarda neler gelmiş başına
Künyen yazılmamış mezar taşına
Adın belli değil ya ehlel gubur

Ruhlar aleminde yazılır kader
Nasip nerdeyse götürür gider
Hadimli oğlanın mezarı derler
Aşiretin kimdir ya ehlel gubur

Aşırdın mı yollını borandan
Eşin dostun gelen uyok mu yarandan
Mülk suresini okuyorum kurandan
Ruhuna erişsin ya ehlel gubur

Bari hüdam müşkülünü bitirsin
Seni alıp ennetine ötürsün
Ne zamandan beridir burda yatarsın
Tarihin bilen yok ya ehlel gubur

Nasip olup sarıldı mı türabın
Yeterince var mı idi sevabı
Suallere nasıl oldu cevabın
Ehl-i sünnet miydin ya ehlel gubur

Zengin miydin fakir miydin
Yoksulun halinden bilir miydin
Yetimlere libas giydirir miydin
Hayrı sever miydin ya ehlel gubur

Yayamıydın var mı idi binişin
Ne hikmettir buralara gelişin
Hoş görünür yol üstünde duruşun
Erenlerden miydin ya ehlel gubur

Bugün buralara düştü yolumuz
Nice olur bilmem bizim sonumuz
Kimbilir nerede kalır ölümüz
Akıbet hayrola ya ehlel gubur

Yüce dağlar erenlerin yatağı
Köşürelilik Şakirlerin otağı
Halis baba bilmez bundan öteyi
Elveda eyvallah ya ehlel gubur

Deyip oradan ayrıldım. Katır sırtında manifatura malları satan bir ticaret ehli olduğu ve kışa tutularak donarak vefat ettiği söylenir.

ALLAH 'A YAKINLIK ve KURBAN BAYRAMI

Önder GÜL

Kurban, kelime olarak *"kendisiyle Rabbe yaklaşılacak şey"* demektir. Âlemlerin Rabbi, Kur'an-ı Kerimde ^(37/100-110) İbrahim (as.) çocuğu olmadığı için, Allah' a *"Salihlerden bana bir evlat ver"* diye dua ediyordu. Âlemlerin Rabbi, İbrahim (as.) 'e Salih bir evlat veriyordu. Bu evlat en sevimli hale, yürür hale geldiğinde armağan eden Rabbi onu kendisine kurban etmesini istiyordu. Yıllarca evlat özlemiyle yaşandıktan sonra, ömrün sonbaharında armağan edilen bu evlat nasıl Allah yolunda kurban edilecekti. Bir anne ve baba için tek erkek evlat, ebeveynler daha iyi bilir, dünyalar dolusu altında daha kıymetlidir. Bir tarafta her şeyin Maliki olan Rabbin iradesi, diğer taraftan da yıllarca özleмиyle yanıp tutuşu-lararak verilen biricik evlat.

Teslimiyetin abidesi, emredileni yapmakta tereddüt göstermeden biricik evladını kurban etmek için götürüyor, diğer taraftan da İbrahim'i bir ailede alınan terbiye ile İsmail babasına: *"Babacığım emrolunduğün şeyi yap..."* diyordu.

Âlemlerin Rabbi; *"Andolsun, biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan eksiltmekle imtihan edeceğiz..."* ^(2/155) buyuruyordu. Hz. İbrahim rabbine yaklaşmak için ateşlere atılmaya göze alıyor, canından çok sevdiği biricik oğlunu kurban etmede hiç pazarlıksız ve korkusuz olarak yerine getiriyordu. Ateşe atılırken yanmayacağını ümit etmediği gibi, oğlunu kurban ederken bıçağın kesmeyeceğini de ümit etmiyordu. O oğlunu kurban ederken, kendisine fidye olarak kurban

verileceğini aklına bile getirmeden bıçağını, biricik ve en sevdiği oğlunun boynuna kurban etmek için uzatıyordu. İbrahim gibi mürebbiden terbiye alan evlat ise tıpkı babası gibi Rabbi'nin emrine tereddütsüz boyun eğiyordu.

Allah, Sure-i Kevser'de; "Biz sana Kevser'i bolluk verdik. Öyleyse, Rabbin için Namaz kıl ve Kurban kes" buyuruyordu. Müslümanlar, öyleyse Allah' a teslimiyetin ve yakınlığın gereği olarak namazlarını kılmaları ve kurbanlarını hakkıyla yerine getirmeleri gerekiyordu. Rahmani yolda İbrahim(as.) ve İsmail (as.) gibi bir teslimiyetle yılmadan ve yalpalamadan yürünmelidir. Bunun için mutlaka, buyrulduğu gibi; "Şüphesiz namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm yalnızca Âlemlerin Rabbi içindir..." (6/161-163) idrak ve bilinci olması gerekmektedir. Hayat çizgileri bu ekseninde olanlar, hiçbir zaman Rahmani yolda mesafe ve mehabetler kat ederken hiç başarısızlığa düşmezler. Hayatın gayesini elde etmeleri hasebiyle de, ne ölüm nede başka acılar böyle insanları yıpratıp yeise düşürür. Hakka yakınlığı onu ümitle şahlandır ve korkudan emin kılar.

Madem kurban, insanı Rahmani yolda en iyi yaklaştıran etkidir. O halde bu yoldaki zor olarak telakki edilenler Müslüman tarafından asla zor olarak görülmez ve imtihanın gereği olarak sabredilir. Bu yolda, Şair Necip Fazıl'ın dediği gibi: "Bu kapıdan kol ve kanat kırılmadan geçilmez, / Eşten dosttan sevgiliden ayrılmadan geçilmez / Eti zehir, yağı zehir, balı zehir dünyada; / Bütün fani lezzetlere darılmadan geçilmez..." (Geçilmez - Necip Fazıl KISAKÜREK)

"... O, oğlu İsmail'i kurban etmek için getirmişti. Senin İsmail'in kim veya ne?

— Mevkiin mi? Şerefın mı? Mesleğin, paran, evin, çiftliğin, araban, aşkın, ailen, bilgin, sosyal sınıfın, sanatın, elbisen, ismin, hayatın, gençliğin, güzelliğin... Hangisi?

Ben bilemem. Fakat sen kendin bilirsin. Kim ve ne olursa olsun, kurban etmek için getirmelisin. Sana hangisi olduğunu söyleyemem, ama yardımcı olmak için bazı ipuçları verebilirim:

— İnancını ne zayıflatıyorsa, "gitmek"ten ne alıko-yuyorsa, sorumluluk kabul etmekten ne geri çeviriyorsa, kendi kendinle olmana ne sebep oluyorsa, çağrışı duy-

mana ve gerçeği itiraf etmene ne engel oluyorsa, "kaçma"-ya ne zorluyorsa, rahatın için bahaneler bulmana ne yol açıyorsa, seni ne kör ve sağır ediyorsa... İşte odur kurban edeceğin!

Zayıflığı (oğlu) İsmail'e olan sevgisinden kaynaklanan İbrahim'in durumundasın. Şeytan onu rahat durdurmadı. Kendini şerefın zirvesinde, gurur dolu ve uğrunda her şeyden geçebileceğin ve sevgisi için diğer bütün sevgileri kurban edebileceğin "Tek Bir Şey" olduğunu düşün... İşte bu senin İsmail'in-dir! İsmail'in bir kişi olabilir, bir nesne, rütbe, mevki, bir 'zayıflık' bile olabilir. Ama İbrahim için o oğluydu! ..." (ŞERİATİ, Ali - Hacc, sayfa; 104-105)

Ey Âlemlerin Rabbi; bizde bu kurbanlarımızı İbrahim'i bir teslimiyetle sana yakınlasmak ve senin rızanı elde etmek için, "Senin Adınla" kesiyoruz. Ey Rabbim bana ve tüm İslam-ı Âleme "İsmaillerini" kurban etme bilinç ve teslimiyetini ver. Kurbanlarımızı da İbrahim (as.) 'e fidiye olarak sunduğun "Büyük Kurban" gibi kabul eyle.

Âlem-i İslam'ın bayramını en kalbi duygularımla tebrik ederim...

28.4.2008

BÖYLE BAŞKAN OLUR MU, OLMAZ MI?

Kerim BOZDAĞ

"Bak ulan!

Bunların üzerinde
Peygamberimizin sözleri
yazılı. Ayet mealleri de
var. Bu dünyada bundan
büyük hazine mi olur?"
diyerek bana öyle bir
çıkıştı ki, ne sen sor ne
ben söyleyeyim."

Bu adamı nasıl başkan seçtiklerini hala aklım havsalam almıyor. Düşündükçe masallardaki Keloğlan aklıma gelir durur. Şans, nasılsa buna da bir sefer gülmüş işte! Öyle tuhaf birisi ki, ne kadar anlatsan da anlaşılmasın bir tip. Onu anlamak için illa ki görmeniz gerekir. Görerseniz, eminim ilk başlarda tıpkı benim dediğim gibi siz de, "hadi canım bundan başkan mı olur?" Dersiniz. Tamam, işte, ne demek istediğimi buradan tahmin edin, ben anlatayım. Gerisi size kalmış. İster inanın ister inanmayın.

Tuhaftıklar başlıyor...

Onu istediğiniz yerde ve zamanda görmeniz nerdeyse mümkün değil. Kah orda, kah burada. İn' midir, cin midir? Nedir?

Yeni müdür olduğum okulda beni ilk ziyaret eden adamdı. Üzerinden yoksulluk akan öğrencilerden birinin velisi olmalıydı. Fakir olduğu her halinden belli bir adamdı. "Ben başkan Muhsin!" Demişti. İçimden, "başkan olacak adama bak, köyün delisini göndermişler, akılları sıra beni işletecekler!" Diye düşündüm.

Gönlü hoş olsun diye bir güzel "başkanım" muamelesi çekip onunla epey alay ettim...

Okuldaki çocukların hal ve gidişinden hareketle kimlere destek verilmesi gerektiğinin tespit edilerek, hazırlanacak listenin kendisine iletilmesi gerektiğini, bunun için görevlendirdiği elemanların zaman zaman burayı ziyaret edeceğini." söyledi.

"Vay, ne güzel, sizin gibisi dünyada bulunmaz başkanım" falan filan diye pohpohlayarak hayallerine uygun davranıp başımdan savdım. O çıkar çıkmaz, zile basıp kendime okkalı bir kahve söyledim. Kahvemi yudumlarken, teneffüs zili çaldı. Kendini başkan sanan adam, okul bahçesinden çıkmış uzaklaşıyordu. Etrafında üç beş sokak köpeği de ona refakat ediyordu. Keşke hangi gariban öğrencinin velisiydi bu deli? Onu öğrenseydim diye düşündüm. Etrafındaki köpekleri gözümle görmesem, deli meli demeyecektim ya... Neyse...

Okul dağıldıktan sonra evimin yolunu tuttum. Evin yakınlarında mahallemizin muhtarıyla karşılaştım. İyi, hoşsohbet bir adamdı. Neye ihtiyacımız varsa onu karşılamak için her şeyi yapardı. "Hocam hocam, "Siz olmasanız bizim çocuklar cahil kalır." Der dururdu... Bağ bahçeden geliyormuş. Eşeğinin yükünü yeni indirmiş. Belli ki yorgun. Selam verdim geçtim. Evlerimiz yakındı zaten. Bizim hanımın hazırladığı hazır çayı görünce, *"muhtar emmi gel çay içelim"* dedim. Böyle yerlerde ısrar etmezsen zor gelirler. Israr ettim. *"Buyur"* dedim geldi. Üzüm, domates, elma getirdi.

Her zamanki gibi, *"Hocam bir yaramazlık yok değil mi? Bizim yapacağımız bir şey var mı söyle."*

"- Yok yok. Yalnız bugün kendini başkan zanneden bir deli geldi. Onu başımdan savdım gitti." Dedim.

Muhtar heyecan ve hayretle, *"Ne, ne, ne? Başkan buraya senin yanına mı geldi?"* dedi.

"Evet"

"Yapma hocam, o deli dediğin adam gerçekten bizim re-

isimiz." Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Sanki alay ettiğim başkan, etrafındaki sokak köpekleriyle bir olup bana saldıracakmış gibi korktum. Nerdeyse betim benzim attı, rengim sarardı soldu.

Muhtar, gayet sakindi. Anlatmaya hazır bekliyordu. Merakla, *"hocam bu nasıl başkan?"* diye bildim.

"Başkan, bir zamanlar bu dağların en iyi çobanıydı. Kimseyle dünya kelamı namına bir şey konuşmaz, gece gündüz güttüğü davar/koyun sürüsünün peşinden giderdi. Kavalının sesinden çıkan güzelim nağmeler, dinleyenlerin gönüllerinde yankılanırdı... Onun güttüğü sürünün sütünden bereket akardı sanki. Bir zaman, "hep sen mi çobanlık yapacaksın? Bırak biraz da başkaları yapsın." dedik.

Biri iki etmedi. *"Tamam"* dedi. O sadece kendi ailesinin koyun ve keçilerini gütmeye başladı. Biz yeni çobana istemeye istemeye gayıl olduk. Çünkü eski muhtarın babası geçmişte dedesi ile yaşadıkları bir husumetten dolayı onu istemiyordu. Yeni çobanlar büyük bir hevesle işe başladılar. Ama günler geçtikçe köyün sürüsüne kıran girmeye başladı. Bir gün kurtlar dalıyor, başka bir gün üç beşi birden kayboluyor... Derken, sağdığımız sütler de eksilmeye başladı...

Yeni çobanlara eski muhtarın babasının adamları oldukları için kimse de bir şey diyemiyor. Keçisi kaybolan adam, çekine çekine, *"benim keçiye ne oldu ki?"* Der demez, onların vereceği cevap çoktan hazır bekliyordu.

"Kestik yedik ulan" deseler: *"Afiyet şeker olsun!"* Demekten başka çaremiz yoktu. Yeni çobanlar belalı adamlardı. Yok-

sa öbür gün muhakkak sürüye başka bir kurt dadanır, öyle demeyenin keçisini yerdi! Bizim Başkan'ın yaptığı çobanlık dilere destan olmuştu. Biraz daha çobanlık yapsa Şekir Hasan'ı geçecekti.

Şekir Hasan mı? O da kim ki?

Dedesi. Bizim Başkan'ın meşhur dedesi. Bilyon mu müdür bey? Arpaçukur'da onun sürüsünün içine akşama yakın dağdan iki geyik dadanmış. Geldikleri gibi çelkinin içine etraftaki yüksek bekiyi atlayıp dalmışlar... Şekir Hasan, *"sakın ha, kimse onlara birşey yapmasın. Ortalıkta dolaşp gürültü zırltı çıkarmasın ha"* demiş... Sondaki *"haaa"* kelimesi ağzından öyle bir çıkmış ki! Bu sözlerine burun kıvırmaya niyetlenenler, *"ama bunlar geyik, avcumuzun içine düştüler işte"* demeye niyetlenenler, sus/pus olup, avuçlarını yalamak zorunda kalmışlar. Uzatmayalım, sabah tan yeri ağarırken geldikleri gibi zıplayıp gitmiş ve karlı dağların eteklerinde kaybolmuşlar..

Onlar giderken, bizim Şekir Hasan dayı oba halkına dönmüş ve *"Bu sene işimiz zor olacak!"* demiş.

"Delinin zoruna bak, Akşam bi güzel bu ceylanların yahnisini yiyecektik" Hayali kuranlar, kendi kendilerine mırın kırın etseler de ona bir şey diyememişler. Neyse... Keçiler doğum yapmaya başlayınca, *"bu sene işimiz zor olacak"* sözünün manası anlaşılmış. Çünkü o sene yeni doğan bütün oğlaklar, daha doğar doğmaz karlı dağların eteklerine doğru fırlamaya başlamışlar... Hepsi sürünün içinde zor zapt edilir olmuş. Amma, sonra sürü de sürü olmuş!

Müdür bey, şimdi Bir şey diyeceğim, kesin inanmayacaksın.

Onun sürüsünün köpeği var ya, bir gün ne yapmış biliyor musun? Dağda doğum yapan bir koyunun kuzusunu canavarlar kapmasın diye sabaha kadar başında beklemiş. Başkan, -tabi o zamanlar çoban- onu dağda kuzunun başında beklerken bulmuş... O minnacık kuzuyu akşama kadar heybesinde taşımış. Köye geldikten sonra sahiplerine teslim etti.

Maslahatı, böyle böyle oldu diye halka anlattı. Getirdiği kuzu ile koyunun karşılıklı meleşmeleri var ya, onları bir görmeliydin.

Sonra ne oldu?

Sonrası bitmez bu hikâyenin hocam. Şimdi benim acele bir işim var gitmem lazım. Devamını sonra sana anlatırım. Yalnız yatsı namazından sonra başkanın kardeşi gelecek. Muhtarlıkta bir toplantı yapacağız sende gel. "Tamam tamam gelirim." Dedim ayrıldık.

Akşamı iple çekmeye başladım. Yatsı namzından beraber çıktığımız imam muhtarla birlikte yürüyorlar. Arkalarından yetiştim. Birlikte muhtarlığa kadar geldik. Muhtar kapıyı açtı. Oturduk. Ben tahmin yürütüyorum. "toplantı" dediğine göre, biz toplananlar toplantı yapacaktık. Acaba neyin toplantısıydı bu? Başkanın kardeşini beklemeye başladık.

Biraz sonra duyduğumuz gürültünün akabinde karşıımızdaki dağların enginliklerini arabanın şavkı yaladı geçti. Başkanın kardeşi niye gelecek? Acaba o nasıl birisi? Derken... Geldiler işte. Aaa oda ne? Arabadan benim okulda gördüğüm şu deli başkan inmiyor mu? Evet o ta kendisi işte. Şimdi ne yapacağım? Adama işimden deli dedim. Az biraz

aşağıladım, alay ettim. Simdi yüzüne hangi suratla bakacağım? Muhtar ve imamdan sonra bende ezile büzüle "hoş geldiniz başkanım" dedim. Hayret, bu adamın sesi biraz değişmiş gibi. Beni tanıdığını da belli etmedi. Kısa bir hoşbeş faslından sonra atıldım:

"Efendim, okulda beni ziyaret ettiğiniz mevzuyu tetkik ettirdim. Garip guraba fakir fukaraya yardım noktasındaki hassasiyetiniz ne kadar da güzel..." Falan filan diye devam edecektim ki... Birden bire, "Müdür bey" diyerek önce bana, sonra muhtara baktı. Muhtar, "evet" manasına başını eğdikten sonra, "Arkadaşlar.." diye başladığı bir konuşma yaptı.

"Arkadaşlar, garip guraba, fakir fukara elbette vardır. Bunlara usulünce sahip çıkmak gerek. Bunu da biliyoruz. Ama asıl fakir, sahip olduğu şeylerin mahkûmu olandır. Malına hükmetmeyen kişiler onun mahkûmu olur. Biz maddeye hükmeden bir mananın meftunuyuz. Maddeye hükmedenler, onu idallerine uygun bir şekilde kullanırlar. Bizler, başkalarına yardım adı altında yapılan bir kısım faaliyetlerle kendimizi madde bağımlısı bireyler haline getirmişiz. Bunun farkında bile değiliz. Maddesini doyurmayaya gayret ettiğimiz insanların mana dünyasında meydana gelen boşluklardan haberimiz bile yok..."

O konuştu konuştu... Konuştukça birçok şeyin farkına vardım. Yapılacaklara dair önemli şeyler öğrendim. Nihayet başkan müsaade aldı, imam efendi de ayrılınca Muhtara döndüm:

"Ya muhtarım, bu adam benim okulda konuştuğum baş-

kan değil. Ona tıpatıp benzeyen birisi. Ses tonu da farklı. O olsaydı beni de tanırdı. Doğrusu söylediklerine de pek şaşırdım. Kim bu? Hızır filan mı?" Belli belirsiz gülümsedikten sonra,

"Söylemiştim ya, bu reisin kardeşi. Onun ikizi. Ama aynı zamanda yardımcısı" dedi... Allah Allah.. Doğrusu şaşıtm kaldım.

Etrafta garip bir sessizlik vardı. Biraz ötelere düzenli aralıklarla, "dukguk, dukguk" diyen bir canlının sesi duyuluyordu. Kafam karıştı yine. Muhtara, "hayırlı geceler" dedikten sonra evin yolunu tuttum. Gece uzun süre yaşadığım şeyleri düşündüm durdum. Görüp işittiklerim rüya olsa da onları millete anlatsam, bana kimse inanmazdı. Yarın Cumartesi ya. Şu başkan bi bulayım. İşin aslı faslı neymiş ondan öğreneyim bari...

Sabah ilk işim muhtarı bulmak oldu.

"Muhtarım, şu başkanlık hikâyesi beni sardı. Bu işin aslını nasıl öğreneceğim. Bana bir yol göster." Dedim. Hafifçe gülümsedi yine. "Orta köye git, orada Mustafa diye birisi var. Kime sorsan gösterirler. Onu bul konuş. Benim selamımı da söylemeyi unutma ha!" Dedi.

Arkasından, *"kaymakam beyi de ziyaret etmeyi unutma!"* Diye tembihledi. Hoppala... Biz başkan araştıralım derken, kardeşinin yanına bide Mustafa ile kaymakam ilave oldu? Ayrıca koskoca kaymakamın bu işle ne alakası var ki? Merakla yola koyuldum. Güç bela Ortaköy'e vardım. Bir kahvehanenin yanından geçerken rastladığım ilk kişiye "Mustafa'yı nerede bulabileceğimi" sordum.

"Hangi Mustafa'yı arıyorsun?" Anlaşılan bu köyde başka Mustafalar da vardı. O benim düzgün kılığıma bakarak aradığım kişi hakkında tereddütte düştü.

"Herkesin bildiği Mustafa"

"Ne yapacaksın onu?" der gibi tuhaf tuhaf suratıma baktı.

"Az ötedeki sokaktan sola doğru dön, biraz git. Sağ tarafta eski taştan yapıma bir ev var. Ordadır. Muhakkak görürsün."

Dediği gibi yaptım ve Mustafa'yı buldum. Buldum bulması na da, tek kelimeyle şok oldum desem yeri. Belli belirsiz bir "hoş geldin" lafı çıktı ağzından. Sonra, "niye geldin?" der gibi alık suratıma baktı. Veya ben öyle zannettim. Sanki beni değil de içimi okuyacak mübarek. Hikâyemi kısaca anlattım. Muhtarın selamını söyledim. "Başkan denen adam senin arkadaşınmış. Bana onu anlatmanı istiyorum."

"Anlatayım. Gel içeri dedi."

"Yok yok burası daha iyi değil mi? Burada oturalım."

"İyi, sen bilirsin..."

"Başkanla bu günlerde birbirimize dargınız."

"Niye?"

"Boş ver."

"Ama ne olursa olsun o bizim her zaman başkanımızdır."

Tam "hangi partiden" diyecektim ki,

"Bağımsızdır, partisi pırtısı yoktur. Onu biz başkan seçtik. Bizim buralarda ne derse o olur. Başka partilerin borusu ötmez, hükmü sökmez!"

"İcraatı?"

"Ne icraatı?"

"Yaptığı işler nedir? Demek istedim."

"Haa, o mu? Onun yaptığı işler saymakla bitmez. Sana sadece birini anlatayım ötesini sen anla..."

Merakla dinlemeye başladım.

"Biraz önce buraya geldiğin yolun yan tarafında bir kahvehane var ya. İşte o kahvede bizimkiler sabahlara kadar kâğıt oynarlar. Kumar değil ama onun gibi Bir şey işte. Yıkılan, masanın parasını öder."

Oyun oynayanlar sıkışır. "Şimdi, biraz sonra" derken, alelacele dışarı çıkar, ayakta hemen bevlini yapar geri gelir. İşte, bizim başkan böyle bir olaya şahit olmuş. Bakmış ki, yerlerde kahvehanenin duvarına asılmış Fazilet takvimi yaprakları koparıldığı her gün dışarı atılmış. İnsanlar, farkında olmadan onların da üzerine bevl ediyorlar. Başkan o takvim yapraklarının her birini toplamış."

"Eee..."

"Sonra her gün o kahvehaneye gider ve ilk takvim yaprağını o koparır." Bir gün bana, "Ben hazineyi buldum arkadaş" dedi.

"Ne hazinesi? Nerde buldun" falan dedim.

"Gel göstereyim" diyerek evine götürdü.

Yüklüğün kenarında yığılı takvim yapraklarını göstererek, "işte hazine" deyip onları gösterdi.

Yaşadığım hayal kırıklığını gizleyerek, "Ya bırak başkan, böyle hazine mi olur?" der demez:

"Bak ulan! Bunların üzerinde Peygamberimizin sözleri yazılı. Ayet mealleri de var. Bu dünyada bundan büyük hazine mi olur?" diyerek bana öyle bir çıkıştı ki, ne sen sor ne ben söyleyeyim." Gayri ihtiyari, "sonra" dedim.

"Sonra ne olacak? Cami imamını köyden kovdu."

Şaşkınlığım iyice arttı. Bir müddet salak salak suratını süzdüm. Nerdeyse meraktan da çatlayacağım.

"Niye kovdu?"

Hışım la, "o imam var ya. O takvimi çıkaranların grubundanmış. Menfaatleri icabı seçimlerde destekledikleri partiye oy vermek şarttır" diye yaygara yapıyormuş. Bizim başkan bunu duyar duymaz adamı cemaatin önünde rezil etti.

"Takvim yapraklarının üzerine işeyenler ile aranızdaki fark nedir?" dedi ve kovdu... Mustafa'yı dinledikten sonra meselelenin aslını az biraz kavrar gibi oldum. "Ben başkanla görüşmek istiyorum görüştürebilir misin?"

"Aramız biraz açık ama madem muhtarın yanından geliyorsun, seni onun yanına götüreyim kendin konuş."

"Nerededir?"

"Evi iki/üç kilometre ötede."

Atladık motora başkanın evinin yolunu tuttuk.

Yaşlı bir kadın karşıladı bizi. Başkan bir haftadır birkaç yüz metre ötedeki bir ağacın altında duruyormuş.

"Guzum, ne yaptığını bilmem. Bir haftadır orada. Görüşecekseniz yanına gidin." Gittik. Yaklaşırken etrafımızı nerdeyse bir alay köpek saracakken, başkanın "hışışt" sözü ile hepsi yerinde kaldı. Selam verdik.

Mustafa, "başkan bir haftadır buradaymışsın" anan söyledi.

"Ne iş?"

O beni hemen tanıdı. "Müdür bey hoş geldin" dedi.

Mustafa'ya döndü. Önündeki dalı işaret ederek

"Görmüyor musun?"

İşaret edilen yere doğru ben de baktım. Bir şey göremedim.

Mustafa, bir iki sefer "anladım, anladım" dedi. Beni, üstüm başım tozlanmasın diye sandalyeye oturttilar. Şaşkınlığım, Mustafa'nın "anladım anladım" sözü ile iyice artmıştı. Artık, anlamış gözükmekten başka çarem kalmamıştı. Ben ki, yılarca okumuş bir insandım. Koskoca müdürdüm. Olan biteni nasıl anlamazdım. Kendi kendime kızdığım bocaladığım o anda, ağacın dalından geldiği anlaşılan bir ses imdadıma yetişti. Arkasından aynı seslere başka sesler eşlik etmeye başladı. Bir anda ortalık cik cik sesleriyle doldu taştı...

Az ilerden miyavlayan bir kedi sesi duyuldu. Derken; kedi ortaya çıktı. Başkan kediye, kedi başkana baktı. Bir müddet sonra minik civcivlerin annesi kuş geldi. Yuvasının etrafında şöyle bir döndü. Kenarda bir yere kondu. Etrafı dikkatle süzdü. Ani bir manevra yaparak yuvasına kondu ve yavrularını beslemeye başladı...

"Bir haftadır kediye karşı bu yavruları koruyordum. Kanatlarını uçsunlar gitsinler diye bekledim. Bir müddet sonra işlerimin başına döneceğim."

"İyi de sen bu kuşun yuvasını nasıl buldun, nasıl gördün?"

"Kedi' den" dedi. Umursamaz bir tavırla. "Dikkatli bakarsan sen de görürsün"

Merak bu ya, "Şu ismi geçen Kaymakam kim?" Dedim?

Mustafa ile Başkan birbirine baktılar...

Sadece, "bir gün onunla da tanıştırırız seni" Dediler.

Biraz sonra, elinde çay tepsisi ile birlikte Başkanın nur yüzlü ihtiyar annesi geldi. "Bi çay için şu katmerlerden yeyin, kendi-

nize gelin bakalım" dedi. Bana dönerek;

"Evladım bu delilere bakma sen" dedi ve gitti...

Güç bela eve döndüm. Varır varmaz soluğu muhtarın yanına aldım. Öfkemi içime bastırarak:

"Yahu, siz ne tuhaf adamlarsınız, beni ne biçim işlettiniz" dedim.

Muhtar, "Hocam, onlar deli Bekir'in dergâhında yetişti. Ne yaptıklarına akıl sır ermez! Bunların hepsi böyledir işte!" Sanki kendisi onlardan birisi değilmiş gibi işin içinden sıyrıldı çıktı. Çıktı ama şimdi' de Deli Bekir dedikleri adam kafama takıldı. Kendileri "Deli Bekir" diyor ben ne yapayım? Bunca delinin arasında çıldırıp kalayım mı? Şimdi sen sen ol, gelde bu işin içinden çık bakalım. Birde Deli Bekir dedikleri adamın dergâhından bahsettiler. Az kalsın bu ayrıntıyı unutacaktım. Dergâhmış. "Bu neyin dergâhı be? Deli değil de Veli Bekir deseydiniz bari." Artık kendi kendime karar verdim. Başta Kaymakam dedikleri şarlatan olmak üzere, Deli Bekri'de bulup bunları bir güzel haşlayacağım. "Göreceksiniz yarın ilk işim kaymakamı bulmak olacak. Sonra Deli Bekir sıraya girecek. Hele Deli Bekir dedikleri adamın derisini yüzeceğim." İçimdeki öfkeyi güç bela bastırarak Kaymakamı nasıl bulabileceğimi sordum.

"Her gün kahveye gelir, muhakkak görmüşsündür hocam. Siz buranın insanlarını tanımadığınız için bilmezsiniz."

'Hah işte şimdi oldu. Yarın kahvede kaymakamı görür, onu hallettikten sonra Deli Bekir'in dergâhının yolunu tutarım. Dergâhı benden saklayacak halleri de yok ya..."

"Yaktım çıranı Deli Bekir! Ben geliyorum..." Sabahı zor ettim. Nihayetinde kahveye vardım. Esasında bu kahvehaneyi çok seviyorum. Oyun yok, okey yok. Kâğıt, kumar hiçbir şey yok. Sadece Abdullah dayının çayı, kahvesi, kekik gibi değişik sıcak içecekleri var. Bide sohbet muhabbet...

Dışarda orta yaş üzeri birkaç kişi muhabbet ediyorlar. Selam verdim. Bu adamların hepsi bir başka âlem. Saygı sevgi hürmet hep onlarda var. Bilmem yabancılığım, bilmem okullarında görev yapmamdan, bana yer vermek içi bile birbirleriyle yarışıyorlar. Belli etmek istemesem de onlardan bunca ilgi alaka görmemin karşılığını verememenin ezikliğini yaşıyorum.

Abdullah dayı sanki benim geleceğimi bekliyor gibi, oturur oturmaz çayımı önüme koydu... Hepsi benim ağzımın içine bakıyor.

"Ya bu köyde bir kaymakam varmış" O kim ki?" Dedim. Hepsi hafifçe hep birlikte gülümsedi. Yâda bana öyle geldi. Birisi, ilk defa duymış gibi, "ne kaymakamı hocam" Derken, bir diğeri muzip bir şekilde karşımda oturan kara yağız kişiyi, parmağı ile göstererek, "bu odur" der gibi işaret etti... Tabi hemen bütün bakışlar da ona yönelmişti. Mecburen soran gözlerle ona baktım.

"Hocam, eskiden Konya'ya giderken Sarioğlan'da yemek molası verirlerdi. Bizim gençlerden bazıları benden önce masaya oturmuşlar yemek söylemişler. "Şu gelen de ilçemize yeni tayin edilen Kaymakam Bey" demişler... Öyle olunca herkes bize hizmet yarışına girdi. O gün bu gündür adımız kaymakam kaldı."

"Oh be" içim rahatladı da kendime geldim.

Belli ki bu kaymakamın öbürleriyle bir bağlantısı yoktu. Gördüğüm kadarıyla akıllı uslu birisi... Diye düşünürken yanıldığımı biraz sonra olanlardan anladım. Kaymakam aklına yeni bir şey gelmiş gibi;

"Hocam, bizim bide Müftümüz vardı. Allah rahmet etsin, o çok önceden vefat etti gitti. Şimdi bir mesele danışacak adam da kalmadı. Olsaydı ona sorardım. Aklıma cevabını bir türlü veremediğim bir soru takılıp takılıp duruyor. Sana sorsam ne dersin? Biz cahiliz biliyorsun. İlkokulu bile zar zor bitirdik."

Mecburen, o kadar kişinin içinde mahcup olmamak için "sor bakalım" dedim.

"Şimdi hocam, Atatürk vatanı kurtardı, cumhuriyeti kurdu, devrimler filan yaptı ya..."

"Evet" dedim merakla.

"Onu, yani Atamızı tanımadan önce yaşayıp ölenler, ahirette Kemalizm, Atatürkçülük diye bir şey bilmedikleri için Allah tarafından cezalandırılacaklar mı? Cezalandırılmayacaklar mı? Birde, okulda çocuklarımıza Atatürk'ü atamız diye tanıtıyorsunuz ya hocam. Atatürk gelmeden önce yaşayanların ataları yok muydu?"

Bu soru karşısında "Yerimde siz olsanız ne yapardınız?" Sarardım soldum, betim benzim attı. Bir an öfkeden ne diyeceğimi bilemedim. Bütün bunlar Dergâhı olduğu söylenen Deli Bekir'in başının altından çıkmış olmalı. Onu bir an önce bulmalı gerekeni yapmalıydım. Öfke ile içimden dişlerimi gıcırdatarak,

"Deli Bekiiiiir" diye bağırdım. Kısa bir sessizlik oldu.

Az ileriden bize doğru yaklaşmakta olan iri yarı bir gen-

ci işaret ederek. "Deli Bekir'i o bilir" dediler... Selam verdi ve oturdu.

"Ali Rıza abi hoş geldin" deyişlerinden ismini öğrenmiş oldum. Biraz öfke, birazda hırs - kin karışığı titrek sesimle:

"Ali Rıza Bey beni Deli Bekir'in yanına götürsene" Sadece kuru bir "Tamam" dedi.

Hiçbir şeyi umursamadan sigarasını sardı. O kadar sakın ve yavaş hareket ediyor ki, anlata-mam. Nerdeyse çatlayacağım. Diğerleri sessizce bekledi. Çay geldi, sigarasını bitirdi. Sanki olanlardan haberi varmış gibi "buyur hocam" deyip önüme düştü. Biraz ötede murat marka arabasına bindik ve böylece yola koyulduk. Yolda laf olsun diye, "dergâhı da varmış" dedim. Sadece "vardı" dedi. Gittik gittik. Sonunda etrafında yıkık dökük kimi evlerin olduğu bir tepeye tırmandık. Ali Rıza hafif çalılık bir yerde durdu. "Gel hocam" diyerek beni arkasından çağırdı. Yanına varır varmaz, "İşte hocam Deli Bekir burada" diyerek etrafı taşlarla çevrili mezarı işaret etti. Mezar taşı niyetine başucuna dikilmiş tahtada, belli belirsiz; "Deli Bekir Ö: 08. 07,2017" yazısı okunuyordu. Orada öylece dondum kaldım. Ali Rıza'nın derinlerden gelen sesi ile kendime geldim. Onun "gidelim" sözüne mecburen itaat ettim. Yola koyulduk. Tam aşağıdaki harap evin yanında bekleyen ihtiyar kadının yanına doğru Doktor Mahmut beyin ilerlediğini gördüm. İhtiyar kadın önde, hemşiresi ile Mahmut bey arkada evin merdivenlerine doğru tırmandılar...

Ali Rıza doğruca eve getirip bırakmıştı beni. Başka bir şey hatırlamıyorum. Gece kâbuslar görmüşüm. Kendimi kaybetmişim. Olmayan başkanın kö-

pekleri rüyamda dalmış beni. Bütün gece, "Hastane hastane" diye sayıklamış durmuşum. Zar zor yetiştirmişler. Gözümü açtığımda Dr. Mahmut karşımda bana gülümserken buldum.

"Bana ne oldu doktor bey?" diyebildim.

"Merak etme bir şeyin yok. Olsa da geçer" Dedi. Tekrardan gülümsedi.

Ali Rıza söz verdi. Deli Bekir'i anlatacak bana. Onu dinleyeceğim için şimdi biraz rahatım. Dr. Mahmut beni iyi etti. Gözüm gönlüm dışarda. Bıraksa fırlayıp gideceğim. Ama doğrusu bu adam da bir tuhaf! Meğer "Daha iyi olmamışım"

Niye?

"Sen öyle zannediyorsun?" dedi. İçimden, "iyiyim işte, biraz sonra gösteririm sana" dediğimi hatırlıyorum. O, şöyle bir gülümsedi. Hemşirenin gösterdiği dosyaya göz gezdirdi. Anladığım bir kelimenin arkasına eklediği "Serumunu vermeye devam edelim" cümlesini söyledikten sonra çıkıp gitti. Kendi kendime, "Buda o delilerden olmasın?" dedim. Dedim ama öyle der demez içime bir kurt düştü. Onlardan biri olduğunu göremeyecek kadar da saf değildim. "Buralarda herkes onu çok seviyor. Niye? Mesai zamanları hariç, o tatil matil, zengin fakir demeden onların ayağına gidiyor. Geçenlerde derenin kenarında köyün gençleri ile balık tutmaya çalışıyordu. Doktor dediğin adam böyle mi olur? Senin bir makam mevkiin var? Kendin gibi adamlarla gezip tozsana. Kesin bunun kafada da var ama belli etmiyor!" Aman... Bana ne bunlardan... Şu Ali Rıza'yı bulup bir an önce Deli Bekir'i ondan dinlemem gerek. Yoksa ben delireceğim. Hastaneden çıktım. Eve varır varmaz aradım Ali

Rıza'yı... Cevap yok. Sonra bi daha... Yine cevap yok. Geç saatlerde aradı. Pazar gün olur hocam dedi. Hem piknik yaparız, hem konuşuruz.

Pazar günü Ali Rıza yanında iki arkadaşıyla çıkıp geldi.

"Atla hocam" dedi, yola düştük. Ormanlık bir araziden geçtik. Patika bi yola saptıktan sonra

Nebi'nin çergesine vardık. Oda tuhaf bir adam! Tipine bakarsan belalı birisine benzediğini hemen anlarsın. Ama hayret, her an dudakları kıpır kıpır bir şeyler mırıldanıyor gibi...

Çergeye vardık ya.. Nebi ile öbürü üzüm, domates, mısır toplamaya gittiler. Biz Alırıza ile ateş yakmaya koyulduk. Yalnızlığımızı fırsat bilerek, "bu Nebi'nin dudakları kıpır kıpır, kendi kendine bir şeyler söylüyor, ne yapıyor?" dedim.

"O zikir çekiyor hocam, eksiğini tamamlıyor." İçimden, "ne eksiği ulan, buda nereden çıktı şimdi" Kararımı kesin verdim artık. Bunların kafalarındaki bazı tahtalar kesin eksik. " Lafı uzatmayayım, elinizin artığı yedik içtik. Ama ben öyle bir ziyafet ömrümde görmedim diyeyim siz anlayın.

Geldik Deli Bekir'e... Ali Rıza yanında getirdiği teybe bir kaset koydu, dinle hocam işte o dedi. Teypten önce "AKSİLİK" sonra, "BEKİR-CE" diyen davudi bir ses duyuldu. Sonra şöyle devam etti:
"Gidiyordum, dağa yolum uzundu,
Bir ses duydum, bekle "bey" dedi bana..
Günler kısalmıştı, artı güzündü,
Baya uzak buradan "köy" dedi bana.?"

Baktım, peşim sıra geliyor işte,
Aksilikler beni buluyor işte,
Hiç ummazdım, ama oluyor işte,
Fikrim çok karışık, "şey" dedi bana...

Avurdunu gördüm, tam dört köşe var,
Dağarcığı açtı, sandım bişey var.
İki kadeh ile, bir de şişe var,
Gel bile içelim, "mey" dedi bana..

Seni döverim de dövmem, bak dedim,
Herkes söyleyim, övmem, bak dedim,
Ben böyle şeyleri sevmem, bak dedim,
Her zaman olmaz bu "ey" dedi bana.

Sadece bir kadeh dolacak dedi,
Her şey, gör çok güzel olacak dedi.
Yahu iki fırt iç, n'olacak dedi,
Oynayalım, leylim "ley" dedi bana..

Bak Pir Bekir dedi, biraz düş ince,
Anla, biraz yok mu sende düşünce,
Kaçtım, tam gaz ile yola düşünce,
Erkek değilsin sen "heey" dedi bana." *

Tam burada teybi kapattı. Ben afalladım tabi. Bu Deli Bekir'in sesi ve sözü imiş. Allah'ım "deliler köyünde yalnız kaldım" bana yardım et dememe ramak kalmıştı. Deli Bekir'in şiirin sonunda attığı kahkaha hala kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu. Güç bela soran gözlerle onlara baktım ve "ben bir şey anlamadım" diyebildim.

"Kolay değil hocam bu işler, öyle kolay olsaydı herkes her şeyi bilirdi. Bu seferde hakiki bilginin bir kıymeti kalmazdı."

Hakiki bilgi nedir? Bilginin hakiki olmayanı mı olur? Bilgi bilgidir. Tabi olur. Hakiki bilgi, bütün dünyanın her şeyinden üstündür. Ona vasil olanlar gereğini yaparsa kurtulur? Vasil oluncaya kadar aramak şart. Amma velakin, burada önemli bir husus var. "Aradığı şeyin ne olduğunu bilmeyen, bulduğu şeyin ne olduğunu bilemez" Allah Allah. Ne diyor bu? Doğrusu kafam kazan oldu, bunlar da kepçe... Ha babam, de babam karıştırıyorlar. Güç bela Deli Bekir'e gelelim dedim.

"Dergâhına ne oldu?"

"Deli Bekir, beş altı sene Mazhar Osman'da yatmış. Sonra çıkmış gelmiş memleketine. Bir gözü hafifçe sakat. Ama öbür gözü kör değil. Ben onu seksen küsur yaşında tanıdım. Konuşur konuşur sonunda da acaip bir kahkaha atar. Öyle bir kahkaha ki, duyduğun gibi şaşırır kalırsın. Aslında bütün söylediği şeylerin özeti o kahkahada gizlidir. Dinleyenlerden bazıları bu kahkahalara, "delidir ne yap-sa yeridir" nazarıyla bakar. Gü-lüp geçer. Bizim gibi bazıları da, onun ne demek istediğini iyi bilir, dikkat eder. Dergahına yeni gittiğim ilk zamanlar yolda yürürken arkasında bir çuval gidi-yordu. Durdum. Bana şöyle bir baktı. Bindi arabaya. O esnada radyoda bir türkü çalıyor. Tabi yeni olduğum için beni tanıyamadı. Türküyü kapatmak istemedim. Az biraz dinledi. Sonra;

"Aga bu türküler ile çalan müziklerin asıl sebebi nedir biliyon mu sen?"

Bilmiyorum?

"Onlar var ya, Hz. Âdem ve Hz. Havva'nın ayrılığından bu yana yeryüzünde insanların inleyen nağmeleridir." dedi kahkahasını attı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim, dondum kaldım." Karakolun hemen solunda duran caddenin üstündeki büfenin yanında soğan, patates satardı. Birde dağlardan topladığı süpürge otlarında yaptığı süpürgeleri...

Bir gün, karşı sokağın az ilerisindeki benzin istasyonunda çalışan birisi gelmiş yanına. Parasını aybaşı veririm diye 6 liralık soğan patates almış gitmiş. Deli Bekir bir ay sonra beklemiş beklemiş gelen giden yok. Nerde bu adam diye istasyona dadanmış? Demişler ki, o adam bizim

yanımızdan ayrıldı. Falan yerde çalışıyor. Üşenmemiş, belediye otobüsüne bindiği gibi oraya varmış. Varmış ama adam o gün izinli. Dönmüş geri, bir iki gün sonra tekrar gitmiş. Adam yine yok...

Anlattıklarından birisi atılmış hemen, "yahu Bekir amca, senin alacağın altı lira, onu almak uğruna harcadığın para on lirayı geçmiş. Boş ver peşine düşmesen daha iyi olur" demiş.

Deli Bekir, "ağam ben kendim için değil, onun için koşturuyorum peşinden. Yarın huzuru mahşerde bu adam ne yapacak? Demiş meşhur kahkahasını savurmuş yine...

Dergâhına ne oldu?

Otobüs durağı yaptılar.

Neee?

Oradan geçerse sana göstereyim. Onun soğan patates satıldığı yer dergâhtıydı. Konuşup ta kahkalarındaki giz'i çözen herkes, ona deli değil de, veli gözüyle bakardı. Aralarında konuşurken, "bugün Deli Bekir'in yanına uğradım" diyeceklerine, "Dergâha uğradım" derlerdi. Yani dergâh bir yer yok aslında öyle mi?

Öyle.

Nerde okumuş?

Okuduğu bir yer yok onun hocam. Kalın bir ilmihal/fıkıh kitabı vardı. Onu nerdeyse okuya okuya hafızasına nakşetmiş. Hep oradan öğrendiklerine harfiyen uymanın derdindeydi.

Sonra ne oldu?

Ne olacak? Gösterdim ya mezarını.

O öldü dertleri bitti...

Şimdi derdi olan biziz.

Bizim başkan Deli Bekir'in en sevdiği adamdı. Onun hatıralarına hürmeten geride bıraktığı

mirasa sahip çıktık. Aramızda onu başkan seçtik. Onun öyle görüldüğüne bakma sen. Bazı geceler yurdunu yuvasını ter keder gider. Sonra bir gün çıkar gelir. Bir ara ilçe merkezindeki sokak serserileriyle yatmış kalkmış. Bonzai, esrar, alkol, hap gibi uyuşturucu kullananlardan bahsetti. Onları kurtaracak çok önemli projeleri varmış. Söyle bizde sana yardımcı olalım dedik. Bizi tersledi. "Siz önce kendinizi kurtarın" dedi. Şaşırdık kaldık. Biz seni boşuna başka seçmedik. Madem öyle bizi de kurtar dedik.

"Sözümü dinleyeceksiniz ama" dedi. Dinlemekten kolay ne var? Bizde söz verdik. Şimdi söz verdik ya. Bizim anladığımızla Onun istediği şey başkaymış.

O, "sözün gücü tesir ettiği insanı kemalata erdirir" der durur... "Arif olan insan arafta olmaz" der. "Derdi olan, derdine derman arar. Hiç olmazsa arar. Derdi olmayan insan kendi yonttuğu puta tapar da haberi bile olmaz" der...

O gün Ali Rıza, Nebi, diğer arkadaş ve ben çok güzel bir gün geçirdik. Hepimiz bizim muhtar ile birlikte Dr. Mahmut beyi de yanımıza alıp başkanı bi ziyaret edelim kararı aldık. Bu kararın alınmasında tabiki benim payım büyük. Deli dediğim adamın garip halleri beni sardı. Onun yüzünden hastalandım zaten ya. Bu kararımıza sebep, onların başkan olarak benimsedikleri şahsa olan sevgileri. Benimkisi merak. Gitmişken doktorumuz bi güzel muayene etsin bari. Bir hafta sonra yola koyulduk. Ali Rıza'nın öbür arkadaşının işi çıkmış. Nebi, muhtar ve ben yola koyulduk. Daha yüz 500 metre gittik gitmedik, kaymakam bey dedikleri adam çıktı karşımıza.

"Ooo nereye böyle?"

"Başkanı ziyarette. Hadi sende gel."

Ali Rıza onu da davet edince hafifçe kızdım. Kulaklarımda kızardı zannediyorum. Abdullah dayının kahvesinde sorduğu o iki münasebetsiz soru aklıma geldi de... Ondan kızdım.

"Geleyim tabi" dedi.

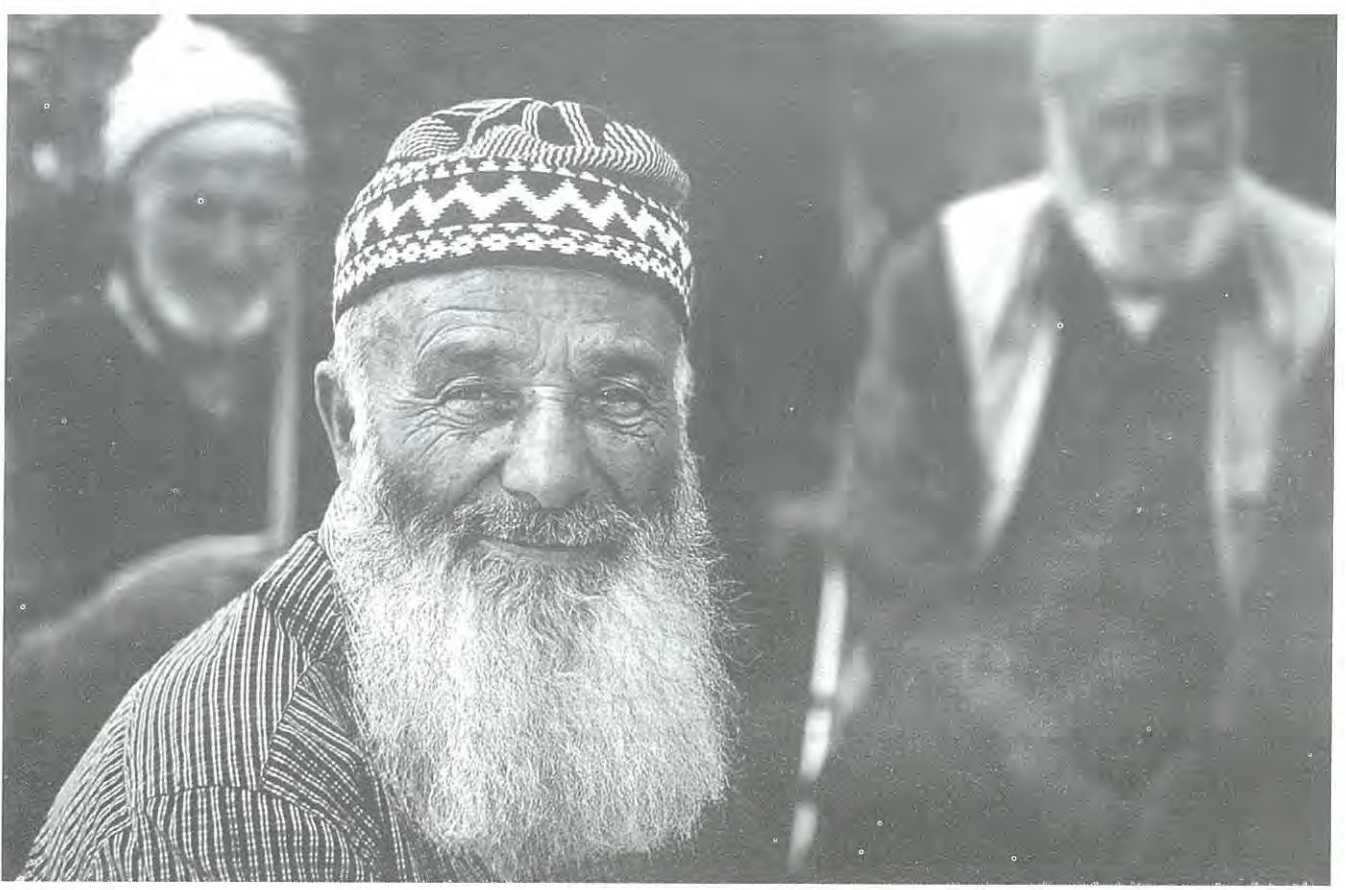
Arka tarafta Nebi ile Doktorun yanına çöktü. Saygı sevgi ile selam verdi. Sorguya çeker gibi hepimizin teker teker halini ahvalını sordu. İyi dileklerde bulundu. Görseniz siz de haki katen sahici kaymakam zannederdiniz.

Ali Rıza başkana biz geleceğiz diye önceden haber salmış. Neyse tozu dumana kattık ve başkanın yanına vardık. Bu sefer kuşun yuva yaptığı ağacın altında değildi.

Biraz daha ötede çınar ağaçlarının kümелendiği bir öbekte, olduğundan siyim siyim su akan etrafı geniş toprak bir havuzun kenarındaydı.

Arabamız bulunduğu yere çıkmıyordu. İndik. Ona doğru yürümeye başladık. Biz yürürken başka bir şey fark ettim. Bizim gittiğimiz yöne doğru hareket eden kuşları. Birde sağda solda gelişigüzel dolaşan köpekleri. Onlar yanlarından geçtikçe ayağa kalkıp tuhaf tuhaf, "niye geldiniz" der gibi bize bakıyorlar. Yanımdakiler olmasa, tek başıma onların arasından geçip gidemezdim... Başkan bizi sebebini pek anlayamadığım mahcup bir edayla karşıladı.

Biraz ötedeki ahşap bir evin geniş balkonuna oturduk. Burada manzara müthiş. O ağaçların herbiri diğerinden farklı meyveyle donanmış. Yerler o kadar temiz ki... Biraz ötedeki dut ağa-

cının dibinde bile kendiliğinden dökülüp orada kalakalmış bir dut kalıntısı bile yok. Baş cıvıl cıvıl serçe kaynıyor.

Başkanın iki yeğeni bizim ihtiyaçlarımızı önceden biliyormuş gibi davranmakta pek mahirler. Aklından geçen şey bir bakmışsın onların elinde... Küçükük bedenleri ile omuzlarında taşıdıkları yükün altında ezilmemişler belli. O kadar koşuşturmacanın arasında köpeklerin onlarla olan yakınlığını kıskanmamak mümkün değil...

Doktor beye, "başkan bayağı yıpranmış, onu bi güzel muayene etsene" dedim. Pişman oldum.

Keşke demez gomaz olaydım. Bana ne dese beğenirsiniz; "Müdürüm, bizim vereceğimiz ilaçlar onu tedavi etmez, aksine bozar!" dedi. O kadar kişinin içinde beni bozdu. Yetmezmiş gibi Kaymakam Bey de bu lafı: "Doktorumuz ne söylüyorsa doğrudur!" diye tasdik etti.

İçimden, "Bu ne biçim doktor?" dedim. Ne yalan söyleye-

yim, "ben senin gibi doktorun da..." diye başlayacaktım ama vazgeçtim. Yedik içtik. Sonuna kadar sohbet muhabbet ettik. Ben hariç gelenlerin hepsi başkan ölün dese ölecek tipler. Bunu çok iyi kavradım. Benim gibi çağdaş aydın bir kişinin bilimsel gerçekler dışında hareket etmesi mümkün mü? Değil tabi. Böyle böyle düşünürken, Kaymakam bana hafif bir bakış fıkrattıktan sonra, başkanım Doktorumuz hakkında ne dersin" dedi.

"Bu Kaymakam az buz değil ha. Bildiğin bir cingöz. Gerçi, bu densiz şimdi bana bir soru daha patlatacak" diye endişelenmiştim ama. Adamın sorduğu soruya bak?

Sanki doktor hasta da o tedavi edecek.

Başkan konuşmaya başladı.

"Mahmut beyin işi benden zor!

Çünkü ben sadece Allah'a hesap vereceğim. Ama o, kullarına da hesap vermek zorunda kalacak." deyip sustu.

Sonra? Dedim

"Sonrası yok" dedi?

Kaymakam, Başkanım, dedenizin güttüğü davar sürüsünün içine geyikler gelmiş ya. Şimdide de gelirler mi acaba? Dedi.

Ali Rıza, "dağda geyik meyk kalmadı ki gelsinler?"

Nebi; "Öyle bir çoban bulsak gelirler, o zaman sürümüze bereket yağar" dedi.

Ben sessiz kaldım. Doktor sustu. Başkan bir anda daldı kaldı. Hepimiz ne diyeceğini beklerken başkanın yeğeni çocuklar neredeymişsin geldiler. Elleri-deki kavalı ona uzattılar. O, önce hafif, sonra artan bit ses tonu ile kavalını öttürmeye başladı.

Allah'ım o ses, o nefes neydi öyle? Her yer onun kavalından çıkan nağmelerle adeta inim inim inledi durdu... Ayrıldık ama gönlümüz orada kaldı. Kafaya koydum. Bundan sonra bende bir kaval alıp, onun gibi olmasa da öttürmeye çalışacağım. Belki bir gün buralarda olursam beni de dinlemeye gelenler olur diye.

Nurettin ÖZEL

BABAMIN KİRLİ ÇORAPLARI

Görevli, masanın üzerinde duran paketi bana uzattı, "bunu da size bıraktı" diyerek. Görevli "benim kulübeye dönmem lazım" diyerek giderken ben paketi açtım, pakette sanki bir fotoğraf gibi çerçevelenmiş babamın kirli çorapları vardı, o gün annemle babamın kavgasını başlatan lavabodaki kirli çoraplar...

Kışın en soğuk günlerinden biriydi. Annemle birlikte mahkemenin anneme bağladığı sembolik nafaka parasını almak için bankaya gidiyorduk; hava güneşliydi ama dondurucu kuru bir ayaz vardı ortalıkta. Gece sulu sepken kar yağmıştı, biz de annemle birlikte battaniyelere sarılmış televizyonda annemin çok sevdiği diziyi izlerken annem "Allah vere de nafakayı yatarsa bari" diyordu. Çünkü odunumuz kömürümüz bitmişti. Bakkal da sabahları ekmek almaya gittiğimde ters ters yüzüme bakıyor "hesap bayağı kabardı ha!" diye söylenmeye başlamıştı. Kırık dö-kük kerpiç duvarlı iki odalı evimizin kirasını da hiçbir zaman vaktinde yatıramıyorduk.

Gerçi babamın ödediği yüz elli lira ile geçinmemizin hiç mümkünatı yoktu. Elektrik parası, su parası, mutfak tüpü derken bitiveriyordu yüz elli lira. Babam onu da her ay düzenli yatıramıyordu zaten, inşaat işçisiydi. Babam her zaman iş bulamıyordu ki yüz elli lirayı bile yatıracak durumu olmuyordu anlaşılan...

Lise üçe gidiyordum benim de kitap kırtasiye masraflarım artmıştı, bazen iki kilometre uzaktaki yola cebimde okul harçlığı bile olmadan, yürüyerek gidiyordum. Arkadaşlarım öğle teneffüslerde okul kantinine inip peynirli tostlarıyla sıcak çaylarını yudumlarken ben okul önündeki Simitçi Hürşit amcadan aldığım susamlı simidi sınıf sobasının üzerin-

Ağlayamadım, boş boş baktım annemin suratına, annem gözlerindeki yaşı elinin tersiyle silerek "çorba yaptım mutfağa git karnını doyur" diye seslendi. Mutfaka gidemedim..

de ısıtırken, sobanın en sadık dostu olarak onu kucaklarca-sına ısınmaya çalışıyordum.

Akşamları geç vakte kadar ders çalışmazdım, imtihan-larım olduğu günlerde bile annem hemen yatağından kalkar gider elektrik faturası hanım efendi diyerek elekt-rik düğmesini kapatırdı, ben-se yatağıma girince Allah'ım babama bu ay çok iş ver ki nafaka paramızı ödesin diye dua ederdim içimden.

Annemle babam birbirle-rini severek evlenmişler, hat-ta düzenli bir geliri yok diye annemi vermemişler babama annem de babama kaçmış, dedem de "bizi çiğnedi geçti" diyerek "benim Suna adında bir kızım yok!" diye kestirip atmış. On dört senedir hiç gö-rüşmedik dedemle annemle

babam ben yeni doğduğum-da bir bayram sabahı dedeme el öpüp bayramlaşmaya git-mişler, ama dedem kapıdan çevirtmiş içeri almamış onları anne annem benim sıkı sıkıya sarılı kundağıma on lira sı-kıştırarak ağlayarak yüzüm-den öpmüş, ondan sonra da tamamen hatlar kopmuş...

Ben daha ilk okul bire gidi-yordum o zamanlar. Babam akşamüzeri eve gelmişti, an-nemse akşam yemeği için sofrayı kuruyordu, birden söylenmeye başladı, mesele babamın inşaatta vıcık vıcık ıslanmış çoraplarını ayakla-rını yıkadıktan sonra lava-bonun içinde bırakmasıydı, sofraya oturmak için elimi yıkarken ben de gördüm on-ları ala bir çoraptı, üstelik de çok pis kokuyordu.

Başka sebebi var mı idi bil mi yorum, ama kavganın başlangıcı babamın kir-li çorapları olduğu kesindi. Kavga büyüdü; annemin sesi yükseldi, babamın sesi yükseldi, iş çıkırından çıktı, kirli çoraplardan sonra diğer bütün kirli çamaşır bohça-ları açılıp saçıldı ortalığa ve annemle babam boşanmaya karar verdiler. Bense boşan-manın ne demek olduğunu bile bilmiyordum, mahkeme babama ayda bir çocuğunu görme hakkı verse de, annem ilk gelişinde gelme artık di-yerek onu kapıdan kovdu ve sonrasında ben babamı hiç göremedim...

Bankanın kapısına geldi-ğimizde saat dokuz buçuğu geçmişti. Güvenlikçi bize bir sıra fişi aldı. Önümüzde on kadar adam vardı, annemle

duvarın dibindeki kaloriferin başında ellerimizi ve ayaklarımızı ısıtmaya başlamıştık. Annem hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu, "Allah vere de parayı yatırmış olsa bari!" diyerek.

Memurun numaramızı söylemesi ile geri dönüp koştuk vezneye, "havalemiz" dedi annem. "Geldi Suna hanım!" dedi memure; yüz elli lirayı saydı önümüze. Dolmuş tam evimizin önünden geçiyordu dönüşte paramız var nasıl olsa dolmuşa bineriz diye hayal kurarken annem "iki kişinin dolmuş parası kaç ekmek eder biliyor musun sen?" diyerek koluma girdi. Geçen zamanda yerdeki buzlar yer yer hafif erimiş yer yer su birikintileri olmuştu. Yol kenarındaki esnaf lar müşteri leri kayıp düşmesin diye dükkanlarının önündeki buzları kürüyorlardı. Altı delinmiş ayakkabılarımdan ayaklarım vıcık vıcık olduğu halde eve geldik. Çoraplarımı çıkarıp lavaboda yıkarken babamın kirli çorapları geldi aklıma; bir yuvanın yıkılmasına sebep olan bir çift kirli çorap...

Annemle oturup yüz elli lirayı ayın on beşine kadar nasıl harcayacağımızın bütçesini yaptık, mutfak tüpüne paramız yetmedi, ama küçük tüpümüzü değiştirdik. Bakkalı elli lira ile ayın on beşine kadar diyerek susturduk...

Ayın on beşi diyorum, her ayın on beşinde hayır sahibi bir esnaf bize altı yüz lira

para verirdi, o kadar efendi ve nazik bir adamdı ki, dükkanâ girer girmez çayımızı söyler ve elimize bir zarf tutuştururdu, ne eksik ne fazla içinde tam altı yüz lira olan bir zarf... Ayın on beşinden önce ona gidemezdik, açlığı-muzdan ölsek dahi gidemezdik; çünkü adam öyle söylemişti anneme...

On beş gün ne zaman geldi geçti bilmem bakkala ekmek almaya gittiğimde, bakkal bugün ayın on beşi annene söyle benim ödemelerim var deyince kahvaltı bile yapmadan hacı Abdullah'ın mağazasında aldık soluğumuzu. Hacı Abdullah yerinde yoktu, tezgahtarlar bir tuhaf baktı yüzümüze, çay da söylemediler, duymadınız mı dedi tezgahtarın birisi, annem neyi diye sormadan tezgahtar devam etti sözüne: "Hacı amcayı geçen hafta kaybettik!" "Şey!" dedi annem "şey.." Gerisini getiremedi boğazında düğüm-lendi sözcükler, gözlerinden yaşlar süzüldü yanaklarına, kasada duran adam babamın vasiyeti var her yıl zekatımızı size vereceğiz diyerek elli lira tutuşturdu annemin eline... Dudakları titreyerek zekat ne zaman diye sordu annem, gülümsedi adam; "ramazanda" dedi. Duyulur duyulmaz bir sesle "biz o zamana kadar nasıl yaşarız?" diye mırıldandı annem...

Hiç konuşmadan eve geldik, annem elli lirayı hâlâ

avucunda sıkıştırıyordu, "başım ağrıyor ben biraz uzanacağım" dedi yatak odasına gitti... "Bundan sonra ne yapacağız?" diye soruyordum kendime, ama hiçbir cevap bulamıyordum...

Ertesi sabah okul vardı ama ben gitmeyecektim artık, "okulu bırakacağım" dedim anneme. "Asla" dedi annem, "ben temizliğe falan giderim, çalışırım seni okuturum" dedi. Beni ikna edemeyince tokadı yedim, annemin bana vurduğu ilk tokattı bu, sonra okulun yolunu tuttum...

Aradan iki ay geçti, babam iki aydır nafaka yatırmıyordu artık, ondan nefret etmeye başladım; elektriğimiz suyumuz çoktan kesilmişti, ders çalışamıyordum, sınıfın çalışkan öğrencilerinden olmama rağmen notlarım düşmeye başlamıştı. Sözlülerden zayıf not alıyordum, sınıfta halimi bilen tek bir arkadaşım vardı, onun harçlığını bölüşüyorduk, onu da harcamadan okul dönüşü eve ekmek alıyordum. Bir gün teneffüs zili çalınca Ömer öğretmen masasından kalkmadı, "Elif sen bekle" dedi. Bekledim, bütün arkadaşlarım çıkınca bana kapıyı kapat dedi. Kapatımdı. "Elif senin neyin var kızım, her şeyin tepe taklak oldu, hem iyice zayıfladın, hasta mısın yoksa.. Sen birine mi kafayı taktın yoksa..." Ben başladım ağlamaya. Öğretmenim daha yirmi beş otuz yaşlarındaydı, ama bana kı-

zım diyordu, güç bela ağlayarak durumu anlattım. "Eviniz nerede" diye sordu ben söyleyince o çok uzak neyle gidip geliyorsun diye sordu. Yürüyerek dedim, o zaman sabah yola çık yolumun üzeri seni alırım dedi, bana çıkardı yüz lira verdi ve sabah gelirken elektrik ve su faturalarını da getir dedi...

Annemden güç bela fatura destesini aldım ertesi gün elektrik de su da açıldı, artık geç vakitlere kadar ders çalışabiliyordum ve sınıfta en iyi notlar benimdi. Beni her gün öğretmenim getirip götürüyordu, bir ay sürmedi bazı kıskanç arkadaşlar dedi kodu çıkardılar. "Elif, öğretmenin sevgilisi" diye... Bunu öğretmenim de duymuş "kızım sen yine yürüyerek gel artık! dedi.

Aradan bir ay daha geçti her ay başı gidip nafaka soruyorduk banka memuresi kız anneme bir akıl verdi mahkemeye dilekçe ver kanunlar onu arar bulur, elinde avucunda ne varsa alır sana gönderir diye.

Annemin ev temizliğine gittiği avukat Hikmet Beye bir dilekçe yazdırmış annem, götürdük babam hakkında dava açtık; bir aya kalmaz adresinize yazı gelir dediler, öyle de oldu. Bir gün okul dönüşümde annem kapıyı ağlayarak açtı, ne oldu anne neden ağlıyorsun derken annem önüme bir zarf attı, zarfın resmi bir makamdan geldiği belliydi. Merakla açtım yazıyı okudum, babam ölmüştü ve bizim nafaka umudu bitmişti...

Ağlayamadım, boş boş baktım annemin suratına, annem gözlerindeki yaşı elinin tersiyle silerek "çorba yaptım mutfağa git karnını doyur" diye seslendi. Mutfağa gide-medim..

O akşam ikimiz de ağzımıza lokma koymadık. Annem bir divanda ben bir divanda uyuyup kalmışız.

Ertesi gün arkadaşşıma anlattım olanları, mezarına gidecek misin diye sordu bana "mezarını nerede bilmiyorum ki" dedim, ölüm tarihi belliyse mezarlıkta bekçi sana yerini gösterir dedi arkadaşım. Gidip gitmeme konusunda tam bir hafta düşündüm, çocukluk yıllarım geldi aklıma, işe gitmediği günler olmasa da, gittiği günler iş dönüşünde hep çikolata getirirdi

bana. Kapı çalınca koşardım hemen, hanı benim çikolatam diye açardım kapıyı. O beni kucaklar, "çikolatayı aldım" ama hangi cebime koydum unuttum derdi. Ellerini kaldırırdım ona o ellerini kaldırır bütün ceplerini tek tek arardım, bir cebinde küçük bir sindi bebek bulurdum. Ona sevinirken çikolatayı aramayı unutturdum, o bak çikolatayı bulamadın diyerek ceketinin kolunun içinden çıkarırdı çikolatayı, annemse ikimizin oyununa katıla katıla gülerdi. Bir keresinde anneme aldığı bir altın küpe bulmuştum cebinde, annem çok sevinmiş kucaklayıp "teşekkür ederim canım benim" diyerek öpmüştü babamı, sonra da annemin kulağında takılı iplikleri sökerek kendi elleri ile takmıştı küpelerini.

Daha nice hatıralar canlandı gözümde, hepsini daha dün yaşamış gibi oldum, gözlerim doldu ve babamın mezarını bulmalıyım ve gidip mezarının başında yaşadığımız sıkıntıları ona anlatmalıyım dedim kendime. Anneme açtım düşüncemi. Annem önce karşı çıktı, ama sonra dayanamadı yalvarışlarıma "tamam" dedi "gidelim..."

"Mezarlığın girişindeki bekçi kulübesinden sorun!" dediler, mezarlık görevlisi ölüm tarihini sordu, mahkemenin bize gönderdiği ölüm kâğıdını uzattık görevliye. Görevli dik dik yüzümüze

bakarken, annemin kulübenin duvarında asılı resme takıldı gözü, onun ne işi var orda diye sordu, ben de başımı kaldırıp resme baktım basit bir çerçevenin içinde bizim okulun Simitçi Hurşit amcası gülümseyerek bize bakıyordu... görevli annemin sorusuna, "*Neden sizi rahatsız etti?*" diye sorarak cevap verdi.

"O benim kocam, hayatımı mahvetti!" diyerek site-mini belirtirken, "Yanılıyorsunuz hanım efendi, diyerek gülümsedi görevli ve devam etti: "O hep sizin için yaşadı, değilse her ay size altı yüz papel ödeyen Hacı Abdullah

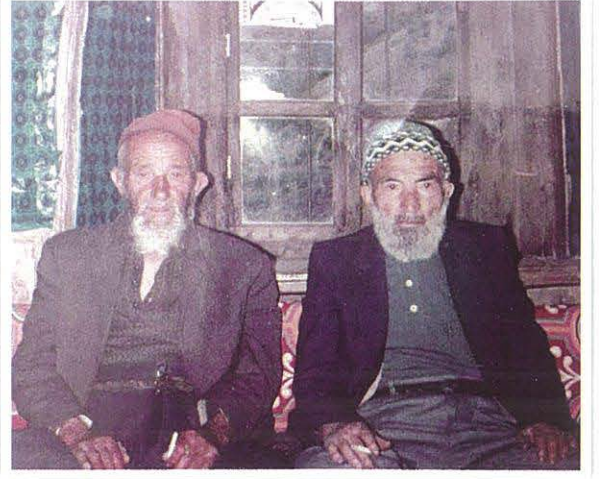
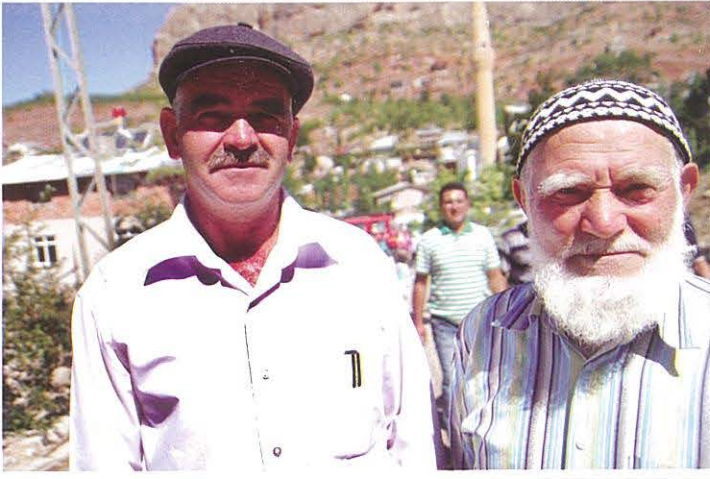
gibi insanlar hâlâ var mı sanıyordunuz."

"Hacı Abdullah, Hurşit beyin asker arkadaşıydı, Hurşit beyin verdiği paraları size veriyordu..." deyince annemin gözleri doldu, benim gözyaşlarım çoktan yanaklarıma süzülüyordu zaten. Çoğu öğlenleri ellinci simit

bedava şansına sana denk geldi diyerek bana simit veren, akşam okul dönüşünde ise satılmadı bunlar yarına bayatlar diyerek on kadar simidi elime tutuşturan, her seferine annemin kızım dikkat et o adam sapık sende gözü var diye tembih ettiği Hurşit amca babammış meğer...

Daha sonra görevli kulübenin yanbaşındaki mezarı gösterdi bize, basit bir tahta üzerinde yazılarının boyaları akmuş "*Şimitçi Hurşit Baba burada yatıyor*" diye yazılıydı.

Annemin ilk defa ağladığını gördüm, sessizce bir ağlayıştı bu. Bense hâlâ çocukça babamın ceplerinde çikolata arıyordum, ama bu sefer babamın cebinde mezarlığın yanbaşındaki tek katlı küçük ev çıktı, görevli evin bahçe kapısını açınca babamın simitçi arabasını gördüm. Görevli anneme bu ev sizin üzerinize tapulu hamın efendi diyerek evin kapısını açtı. Ev mütevazî döşenmişti, ama duvarlarda annemin ve benim resimlerim vardı. Annem yığıldı kaldı koltuğun üzerine. Görevli, masanın üzerinde duran paketi bana uzattı, "bunu da size bıraktı" diyerek. Görevli "benim kulübeğe dönmem lazım" diyerek giderken ben paketi açtım, pakette sanki bir fotoğraf gibi çerçevelenmiş babamın kirli çorapları vardı, o gün annemle babamın kavgasını başlatan lavabodaki kirli çoraplar...

Yeni Muhtarımız Recep Coşkun amcası Ahmet Coşkun ile

Vatancell

Accessories World
iletiřim

CEP TELEFONU • TEKNİK SERVİS • AKSESUAR

Taksitle
Cep
Telefonu!

vodafone

Şube
Selçuklu

PASAPORTUNUZLA HAZIRKART BURADA!
KEFİLSİZ KARTSIZ 24 AY TAKSİT!
TEK NUMARAYA ÇİFT TELEFON BURADA
vodafone VATANCELL İLETİşİM

Merkez
Aziziye

• Teknik Servis • Ekran Deęiřimi

+90 542 488 99 79
+90 531 710 88 88

Merkez
Aziziye Mh. Aziziye Cd.
No. 24/B Karatay/KONYA
vatancell@hotmail.com

Şube
Dumlupınar Mh. Lale Cd. B Blok
No:1/Z01 Selçuklu/KONYA
vatancell2@hotmail.com

@vatancelliletisim

HAK YAPI MARKET

Ebubekir Bozdemir • Emin Bozdemir

❧ Sıhhi tesisat
❧ Elektrik
❧ Boya

❧ Hirdavat
❧ Proje
❧ İş Bitim

❧ İnşaat
❧ Duş Kabin
❧ Kornej Takılır

Güneş Mah. Necip Fazıl Kısakürek Cad. Demir Ap. No: 13/1 Kepez / ANTALYA

Tel@fax: (0242) 339 62 83

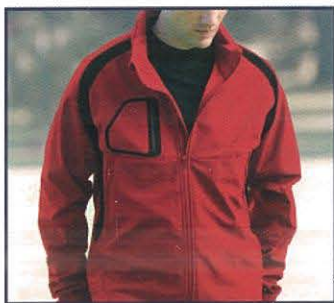
GSM: (0507) 281 68 81 – (0537) 366 30 91

MILITARY FABRICS

POLICE FABRICS

SOFTSHELL FABRICS

WORKWEAR FABRICS

SPORTSWEAR FABRICS

TEPAS
TECHNICAL FABRICS

*Producing for the world
Since 1985*